

GEGARANDEERDE OPLAGE 17900 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 19

15 cts.

VRIJDAG 1 AUGUSTUS 1924

DANKER'S HOEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

Heden den 1sten Augustus herdenkt een der sympathiekste leden van ons politiecorps, commissaris C. van Asperen, van het bureau Jonas Daniël Meyerplein, den dag, waarop hij dertig jaar geleden bij onze politie in dienst trad. Het spreekt, zouden we zeggen, vanzelf, dat de dag van heden voor den jubilaris tot een waren feestdag gemaakt zal worden.

De Modelwasscherij

over het Y, doet Uw bonte overhemden niet verkleuren.

DE SPORT VAN ZONDAG

R. Wijss (Het Y) die Zondag bij de zwemwedstrijden van „De Dolfijn” als eerste aankwam in den wedstrijd schoolslagzwemmen over 200 M.

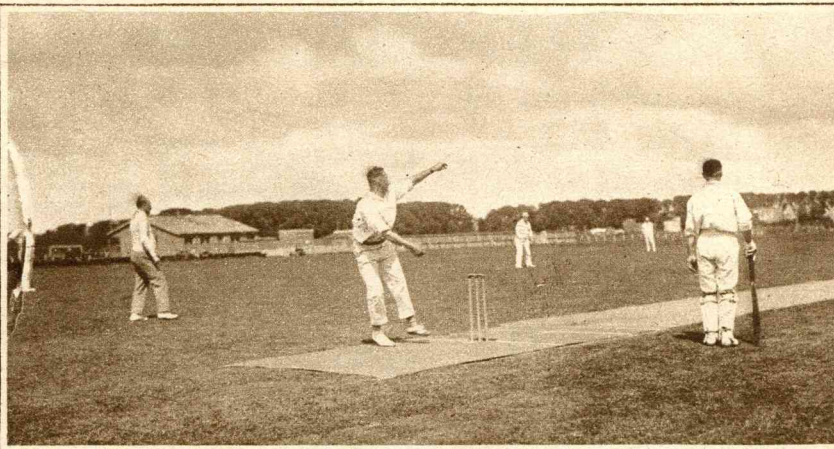
Een overzicht van den cricketwedstrijd V.R.A.—V.V.V. op het V.R.A.-terrein, die met 38 runs op de eerste innings door V.R.A. werd gewonnen. — Een run.

A. J. van Wilgenburg (A. Z.) die bij de zwemwedstrijden van „De Dolfijn” als eerste aankwam in het nummer rugzwemmen over 100 M.

Aan bat — een fraaie actie-kick.

Grootmeyer bowlende.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

Probeer ze heden 15 cent

Bensdorp's Robbies

Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | Verkoudheid
Hoofd- en | Griep
Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

VOOR **RHEUMATIEK EN ZENUWPIJN**
MASSAGE-INRICHTING
FREDERIKSPLEIN 47 - TEL. 34978

HOOGFREQUENS- VIBRO- HOOFD- EN
SCHOONHEIDS-MASSAGE. ELECTR.
ONTHARING EN LICHTBADEN.

DAGELIJKS 10-12. 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak.
MINVERMOGENDEN DINSDAG- EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR

DEZE INRICHTING STAAT ONDER MEDISCHE CONTROLE.

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

KUNST NIJVERHEID

MEUBILEER-INRICHTING
C. DE KÜSTER
BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ
OUDE LELIESTRAAT 1
AMSTERDAM

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM á f 1.65 per drie maanden f 0.12 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGACHT 131

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is
DE LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaf der
DRUKKERIJ BERGER — DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen. Grootte sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA
’T GOEDKOOPESTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Adverteeren is bekend blijven!

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵⁰ PER KWARTAAL OF 12¹/₂ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

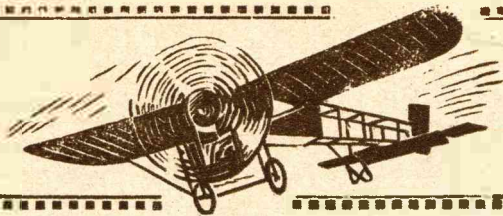
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

DE PETROLEUMBRAND TE VLISSINGEN.

De ernstige brand, die Vlissingen geteisterd heeft en drie tanks, waarvan de grootste met anderhalf miljoen liter ruwe petroleum gevuld was, heeft vernield. Men is tenslotte, zooals men weet, het vuur meester geworden, met behulp van een nieuw blusmiddel, Foamite of Schuimblusch geheeten. Twee tankwagens gevuld met deze stof werden uit Dordrecht aangebracht, marine-personeel pompte het in de brandende tanks en binnen drie minuten waren de vlammen gedoofd. Een schitterend geslaagde proef dus.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

19

NEGENENDERTIGSTE HOOFDSTUK DE CRISIS VOOR HELEN.

We hebben Helen Learoyd het laatst gezien toen ze als „Zuster Margaretha” in Ambler's heiligdom werd ontboden. De weigering van den portier om de poort voor haar te openen, had haar niet alleen belet Tom's geschreven relaas, van wat er op het kasteel gebeurde, aan haar vader te overhandigen, maar haar bovendien ernstig verontrust. Zij begreep, dat het verstandig zou zijn, zich van het document te ontdoen, voor de afschuwelijke oude man haar zou laten visiteeren. Zij had er een onbestemd voor gevoel van, dat hij daarvoor niet zou terugdeinzen.

Toen zij onder geleide van Gownner de trap afdag, gelukte het haar, diens aandacht af te leiden en de enveloppe in het muizen-gaatje te wringen, waar het later werd gevonden door Calypso, die het in haar angst zondertegenstand af gaf aan Steven Gladdice in zijn gedaante van familie-spook.

Met het air van een rechter aan zijn tafel gezeten, ontving Ambler haar met spottende beleefdheid. Behalve Ambler waren ook Calypso en haar moeder in het vertrek. Gownner werd verzocht buiten de deur te blijven wachten, zoodat hij elk oogenblik binnen geroepen kon worden.

„Een liefdezuster!” zei Ambler, zijn wreede oogen op het gelaat van het meisje gericht.

„Wat heerlijk, juffrouw Learoyd, om zoo iemand in zijn huis te mogen hebben. Maar niet al te aangenaam voor haar, wanneer zij blijkt een spion en een verraadster te zijn. Hebt u ook iets tot uw verdediging aan te voeren?”

Haar ware persoonlijkheid was dus ontdekt. Het verwonderde haar niet; zij had het al vermoed, toen de man aan de poort haar den doorgang belette. Zij wilde zichzelf niet vernederen, door te ontkennen, wat trouwens nergens dienstig toe zou zijn; haar eenige antwoord was een blik vol verachting.

„Ik kan u voor tal van doeleinden gebruiken,” zei Ambler, „voor ik de eigenlijke straf op u toepas, die ik u toedenk. U zult mooi als lokaas kunnen dienen in de val, die ik voor uw medespion Baxter zal uitzetten. Intusschen zal ik u toevertrouwen aan de zorg van iemand, die u wel goed zal bewaken. Nietwaar, Calypso, jij zal wel goed op haar passen, niet?”

„Niets vaster dan dat,” was het antwoord, „ik heb haar immers zelf ontmaskerd.”

„Laten we beginnen met iets, dat we in geen geval mogen veronachtzamen; onderzoek haar kleeren, of ze misschien ook iets bij zich draagt, dat ons van nut kan zijn,” zei Ambler en Helen was blij dat zij de voorzorg had genomen, zich van den brief te ontdoen.

Zij bood geen tegenstand, toen Calypso en

haar moeder op haar toetraden. De beide vrouwen bespaarden haar geen vernedering, maar zij vonden niets. Ambler, die teleurgesteld scheen, drukte op een bel en toen Gownner binnenkwam zei hij kortaf:

„Breng haar weg.”

Helen liep met opgeheven hoofd en veerkrachtigen tred met hem mee en bevond zich kort daarop in den kerker, waarin zich een weinig later andere scènes van het drama zouden afspelen.

Zoodra de deur achter haar was gesloten, begreep zij, dat dit de val was, waarin zij het lokaas was om Tom te vangen en daarom bewaarde zij dan ook een diep stilzwijgen, toen Calypso Tom 's-avonds voor de deur van den kerker bracht en trachtte haar haar tegenwoor-

had bijgewoond, zond Calypso Gownner en Thyne, die nu weer voldoende hersteld was om een vliegtuig te kunnen besturen, uit, om hem te vervolgen. Hun vliegtuig voerde een zoeklicht mee, door middel waarvan zij hun chef vonden en vóór Tom zijn toestel weer in orde had, vlogen zij met hem terug.

Zij wachtten dus allen Tom's terugkomst, waaraan zij niet twijfelden, af en slóten hem in de cel, waarin hij veronderstelde dat hij Helen nog zou aantreffen, op. Wij weten reeds, hoe hij uit de val werd verlost door Lord Honiton, die op eigen gelegenheid op onderzoek was uitgegaan.

De tijd ging voor Helen, terwijl ze in de kamer was opgesloten, langzaam voorbij. Zij had tijd te over om na te denken wat wel de

straf zou zijn, die Ambler haar had toegedacht. Zeer waarschijnlijk zou den zij haar dooden, om haar het spreken te beletten, maar de eene manier van sterven was verschrikkelijker dan de andere. En deze menschen haatten haar zóó, dat zij zeker niet de minst onaangename manier zou krijgen.

Eensklaps echter drong het tot haar door, dat er voor een weerloos meisje nog erger dingen zijn, dan de dood, toen zij een sleutel in het slot hoorde steken en Calypso, haar moeder en haar vroegere patient Thyne binnenkwamen.

Calypso's moeder begon: „Mijn dochter en ik zijn hier als getuigen. Wij zullen u op-

sluiten en buiten op de gang blijven, zoodat wij zullen kunnen getuigen, dat u met mijnheer Thyne alleen in de kamer bent geweest.”

Schril lachend verlieten moeder en dochter de kamer en Helen bereidde zich er op voor, zich te verdedigen. Maar de schurk tegenover haar bewoog zich niet. Hij keek zijn slachtoffer met een soort schaamte aan.

„Ziet u eens, juffrouw Learoyd,” zei hij eindelijk. „Compromitteeren is een elastisch woord. Ik ben uw vijand niet en ik zou er grooten prijs op stellen, uw vriend te zijn. Ik wilde een accoord met u aangaan.”

„Er is maar één accoord tusschen ons mogelijk,” antwoordde Helen, „dat u mijn vriendschap verdient door mij uit dit afschuwelijke huis en naar mijn vader te brengen.”

„En zou u dan mijnheer Thomas Baxter in den muil van den leeuw willen achterlaten? Hij zal een leelijk half uurtje doorbrengen, juffrouw Learoyd, wanneer de leeuwen hem te pakken krijgen.”

„Tom zal wel voor zich zelf zorgen,” zei Helen flink.

„Dat moge waar zijn,” zei Thyne met gefronste wenkbrauwen, „maar het doet er ook eigenlijk niet toe, wat er met Baxter gebeurt — als mijn verzoek om uw vriendschap wordt ingewilligd. Al wat ik van u vraag, is, mijn

KINDERVREUGDE IN DE STAD

Zoo echt kunnen ze er zich mee vermaken, de aanstaande huismoedertjes, met haar eigen kopjes en haar eigen koffiepotje. En al zijn de koffie en de melk dan ook maar alleen in de verbeelding aanwezig, ze smaken er niet minder lekker om.

digheid te doen verraden, door haar jalouzie op te wekken. Als het van haar afhing, dan zou de jongeman niet te weten komen, dat zij daar gevangen zat; misschien zou dan de val voor hem geen val zijn.

Een half uur later kwam Calypso met Jethro terug en bracht haar naar de kamer die oorspronkelijk door Tom was bewoond en die zij later als verpleegster gebruikt had. Helen zag de haat in de oogen van Calypso, hoewel zij niet kon weten, dat zij er pas getuige van was geweest, dat Tom Ambler als zijn gevangene had meegevoerd, terwijl zij gehoopt had zelf met den jongeman het kasteel te verlaten. Ook kon Helen niet vermoeden, dat zij uit den kerker gehaald was, omdat Calypso er van overtuigd was, dat Tom zou terugkeeren en in den val zou loopen, zooals hij ook werkelijk deed.

Om den lezer gelegenheid te geven het gebeurde geheel te volgen, mag hier ook wel even verteld worden, hoe Ambler nog vóór Tom weer op het kasteel was, zoodat hij er bij tegenwoordig kon zijn, toen Tom in den onderaardschen kerker werd opgesloten. Dat kwam door de panne die Tom had na zijn looping the loop, waarmee hij Ambler in den hooiberg deponeerde.

Nadat zij de ontvoering van den ouden man

vrouw te worden, zoodra de zaken hier in het reine zijn."

"U zou u heel leelijk in de vingers snijden, als het waar is wat juffrouw Calypso gezegd heeft," antwoordde Helen. "Het in het reine brengen van de zaken hier op het kasteel zou ten gevolge hebben, dat mijnheer Ambler werd opgehangen en dan zou zij natuurlijk zijn door aandrijf verkregen vermogen erven. Waarom zou u de voorkeur geven aan de dochter van een armen dorps-dokter boven een erfgename die een aardig sommetje te wachten heeft?"

"Omdat ik van u meer houd," was het korte antwoord.

Helen's gevoel voor humor domineerde voor het oogenblik over de gedachte aan den toestand waarin zij zich bevond en bovendien was zij, als jong meisje, nieuwsgierig wat hij op haar tegenwerpingen zou antwoorden.

"Maar met de vlucht, of de terechtstelling van Ambler, zou uw tegenwoordige lucratieve betrekking ophouden," zei ze, "hoe stelt u zich dan voor, een vrouw te onderhouden?"

Aangemoedigd door de gedachte, dat zij ten slotte zou toestemmen, wat hij meende uit haar vraag te kunnen opmaken, kwam Thyne een stap nader. "Daar hoeft u niet bang voor te zijn," zei hij

lachend. "Ik heb genoeg overgespaard, om ons een gemakkelijk leventje te kunnen verzekeren."

Helen herstelde den afstand tusschen hen weer, door een stap achteruit te gaan, maar haar stem was ernstig toen zij antwoordde:

"Ik wijs uw voorstel af, mijnheer Thyne en ik schaam mij, zoo lang naar u geluisterd te hebben."

VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

AMANDEL- GEUR.

Steven Gladdice kon, in zijn vermomming als spook, ongehinderd het kasteel verlaten. Nadat de portier, bevend als een riet, de poort voor hem had geopend, spoedde hij zich den weg af, naar de woning van dr. Learoyd, die hem met ongeduld wachtte.

"Nee," zei Gladdice, in antwoord op de gejaagde vraag van den dokter, "ik ben wel heel gemakkelijk binnen gekomen, maar van Helen heb ik niets gezien. Maar ik heb Tom gesproken, die het tot nog toe goed maakt. Mijn vermomming als spook werkte schitterend ik heb zonder dat zij den minsten tegenstand bood, uit de handen van die jonge tijgerin die als Amblers dochter poseert ontvangen... nou, wat denk je, Learoyd?"

"Hoe wil ik dat nu weten?" zei de dokter. "Ik weet het evenmin, zoolang ik het niet ingezien heb, hoewel ik het, naar wat Tom mij vertelde, wel kan raden," zei Gladdice. "De brief is aan u geadresseerd, maar met uw toestemming zal ik haar maar open maken."

Den brief uit de enveloppe nemend, liet hij zijn oog over gaan en overhandigde daarna het dicht beschreven velletje papier aan den dokter.

"Het resultaat van Baxter's speurdersarbeid," zei hij. "Om de een of andere, nog niet opgehelderde reden, wat vertraagd in de aflevering. Het papier was verborgen in een muizengaasje op de trap. Het eenige wat voor het oogenblik van belang kan zijn is, dat het Wylie in beweging zal zetten, en gauw ook."

Learoyd las het stuk vlug door en was het met hem eens.

"Zou je hem niet dadelijk even opbellen?" vroeg hij.

Deze raad werd prompt opgevolgd, maar een slaperige stem antwoordde door de telefoon, dat de Inspecteur naar Courtenay Peveril was gegaan op dringend verzoek van de Bank. Wat er aan de hand was, of wanneer de inspecteur terug zou komen wist de spreker niet.

"Wanneer is hij vertrokken?" vroeg Gladdice.

"Vijf minuten geleden," was het antwoord.

Steven hing de telefoon weer op de haak en zei tot Learoyd: "Het heeft natuurlijk geen nut, dat ik Wylie aan de Bank te Courtenay Peveril opbel," zei hij, "hij kan daar niet voor over een half uur zijn. Bovendien zal hij in geen geval iets doen, voor hij Tom's brief zelf gelezen heeft. Ik zal op mijn motor naar Courtenay Peveril gaan."

"Wylie's tocht naar de Bank zal toch wel met de geschiedenis van het Kasteel in verband staan," zei de dokter, terwijl hij den journalist uitgeleide deed tot de straatdeur.

"Volgens Tom is de Bank te Courtenay Peveril gebruikt, om zijn valsche geld met mede-

"Dus het is het Kasteel?" vroeg Gladdice, toen zij in de auto zaten, waarvan de chauffeur een eind verderop op het trottoir liep.

"Ja, ik zal je alles vertellen, maar ik moet vlug zijn, want ik moet dadelijk terug om de bekentenis van een stervende aan te hooren," zei Wylie. "Ik heb den politie-dokter meegebracht en die is nu bij Boulbee. Hij zegt dat het een vrijwel hopeloos geval is."

Uit Wylie's verhaal bleek, dat hij omstreeks middernacht was opgeroepen door een dame, die vertelde, dat haar verloofde vergiftigd was en vóór hij stierf iets wenschte mee te deelen. Dokter Merriman, den politiedokter, meenend, was Wylie onmiddellijk in de politie-auto naar Courtenay Peveril gegaan. De kamer oinnentredend, waar de directeur bewusteloos op een divan lag, hadden de beide personen een sterke amandellucht waargenomen en Merriman bevond dat zich bij den patiënt verschijnselen van vergiftiging voordeden. Aanstands werd de maag leeggepompt en de dokter wachtte nu het resultaat daarvan af. Er was maar weinig kans, dat de zieke in het leven zou blijven, maar wel een kleine, dat hij in zooverre weer tot bewustzijn zou komen, dat hij zou kunnen mededeelen, wat hem bezwaarde.

"En de vrouw die je opbelde? Wat zegt die ervan?" vroeg Gladdice.

"Da's een zonderling wezen," antwoordde de inspecteur. "Ze zegt, dat hij, na het drinken van een glas wijn uit een karaf die op het buffet stond plotseling was neergevallen. Zij was toen geroepen en hij had haar gezegd, dat hij de politie een mededeeling wilde doen. Op mijn vraag, of zij niet wist, wat hij had willen vertellen, antwoordde ze bevestigend, maar zij voegde er aan toe het niet fair te vinden, dat zij dat nu mededeelde waar hij het zelf wilde doen. Zij beloofde echter, wanneer hem dat niet meer mogelijk zou zijn, alles

te zullen vertellen. En nu, Steven, wat heeft jou in het holst van den nacht hierheen gebracht?"

"Ik ben in Excombe aan het werk geweest," antwoordde de journalist. "Ik heb een beetje rondgesnuffeld op het Kasteel, waar Learoyd's dochter in een niet al te aangename positie verkeert. De reden waarom ik je hier opzocht was, dat ik je Tom Baxter's geschreven rapport wilde laten lezen. Als je het gelezen hebt, dan zal je moeten toestemmen, dat je verplicht bent, onmiddellijk een inval in het Kasteel te doen. Het is een werkplaats van een troep valsche munters, aan wiens hoofd natuurlijk de oude Ambler staat. Die bankbiljetten zijn in circulatie gebracht door den man wiens leven de dokter nu bezig is nog even te doen opvlammen, Grimes Boulbee, en het is heel goed mogelijk, dat de een of ander van de Kasteelbende, bang dat hij ten slotte zou gaan doorslaan, nu het hun in het Kasteel toch wat onveilig wordt, iets in zijn wijn gedaan hebben, om hem, vóór zij zelf naar elders verhuizen, uit den weg te ruimen."

"Schitterend! Ik zal natuurlijk zoo gauw mogelijk een inval in het Kasteel doen. Maar dat verhaal van Tom maakt het dubbel van belang, dat ik eerst Boulbee's bekentenis hoor."

"Maar," protesteerde Gladdice, "die duivels

KINDERVREUGDE IN HET PARK

Ook het park is voor de stadskinderen een heerlijkheid. Ze genieten er van de natuur, van de frissche, heerlijke lucht, en spelen er hun spelletjes. Een paar zakdoeken zijn voldoende om de vreugde ten top te voeren — ze maken immers den driebeene-wedstrijd mogelijk!

weten van den directeur in circulatie te brengen."

"We staan aan den vooravond van groote gebeurtenissen," beaamde Gladdice.

Een oogenblik later vloog hij reeds langs den weg naar het stadje — hij legde den afstand in minder dan een uur af. Het was nog donker, toen hij voor de Bank van zijn machine sprong — de particuliere vertrekken van den directeur waren geheel verlicht. De auto van den inspecteur stond aan den anderen kant van den weg, tegenover de huisdeur, die door politie-agenten in uniform was bewaakt.

De journalist was in de heele streek zeer gezien en spoedig wist hij alles, wat de politiemans wist of meende te weten. Volgens hem was Boulbee vergiftigd en de inspecteur onderzocht nu, of hier zelfmoord of moord in het spel was.

"Zou u den inspecteur niet kunnen laten weten, dat ik hier ben en zeer dringende mededeelingen voor hem heb?" vroeg Gladdice. "Hij zal gauw genoeg komen, als u hem dit zegt."

En zoo was het ook, want Wylie was al buiten vóór den man die hem de boodschap had gebracht.

"Laten we even gaan zitten praten in mijn wagen, daar aan den overkant, daar zal niemand ons kunnen hooren," zei hij, "Ambler kon wel eens spionnen op het pad hebben."

hebben Helen Learoyd in hun macht. We mogen het meisje toch geen seconde langer dan noodzakelijk is zonder hulp laten."

"Dat zullen we ook niet," zei Wylie, "maar mijn inval zou wel eens op niets kunnen uitloopen, zonder Boulbee's bekentenis. Ik moet die beslist eerst hebben, voor ik verder handel. Ik zal Merriman eens even vragen, of hij al kan spreken."

Dat kon hij niet. De inspecteur kwam terug met de mededeeling, dat de dokter vol hoop was, dat het bewustzijn zou terugkomen, maar of dat over een minuut zou zijn, of over twee of drie uur, kon hij niet zeggen. Langer zou het in geen geval duren, om de eenvoudige reden, dat de patiënt zelf in geen geval langer dan drie uur nog in leven zou blijven.

"Ik moet dus hier blijven," besloot Wylie.

Maar ik zal je zeggen wat ik zal doen. Lord Honiton is een flinke en ridderlijke kerel. Ik zal hem naar zijn andere goed, Pynestroke, telefoneeren, dat de duivel over het Kasteel is losgelaten en dat er zich 'n jonge dame in nood bevindt en ik wil wedden, dat hij in zijn vlugste wagen naar Excombe rijdt en daar alles in opschudding brengt. Hij heeft me eens verteld dat het Kasteel een geheime toegang heeft.

Gladdice sprong uit de auto en greep zijn motor, die hij tegen den muur gezet had.

"Da's een goed plan,"

zei hij. "Ik zal naar Excombe terugkeeren om Lord Honiton te helpen, als ik hem voor kan zijn. Ik heb ook wel eens van die geheime toegang gehoord en ik kan haast wel denken, waar ik die moet zoeken. Maar blijf jij zelf hier geen seconde langer dan je noodzakelijk acht. Denk om het meisje. Ambler heeft al drie moorden op zijn geweten."

"Wees maar gerust! Een uur nadat Boulbee of wel gestorven, of wel zijn bekentenis gedaan heeft, ben ik bij je."

Het is twijfelachtig, of Steven Gladdice deze woorden nog hoorde. Ook hij kende de eigenaardigheden van den edelman, die zijn voorvaderlijk Kasteel onwetend had afgestaan aan een beroeps-misdadiger en hij liet zijn motor zoo hard loopen als maar mogelijk

was. Hij zou al heel vlug moeten zijn, wilde hij kunnen deelnemen aan het avontuur waarin Lord Honiton zich zeer zeker zou wagen.

Pynestock was maar vijftien mijlen van Excombe, terwijl Gladdice, om dezelfde bestemming te bereiken, vijfendertig mijlen moest afleggen. In aanmerking nemend den tijd die zou verloren gaan met het telefoneeren van Wylie en het zich gereed maken van Lord Honiton, was het echter niet geheel onmogelijk, dat Gladdice nog op tijd zou komen.

Zooals we reeds weten, werd de race, waarvan hij geheel onkundig was, door Lord Honi-

nog steeds meende te hooren, op de achterdeur van het kasteel toe. Hij was er van overtuigd, dat de vertwijfelde kreet van Helen afkomstig was. Hij zou haar stem uit duizend andere herkend hebben. Hij meende, dat het geluid van het rinkelende glas kwam van de plek, onder het venster van de kamer die hij bewoond had en die later, toen zij als verpleegster was binnen gesmokkeld, aan Helen in gebruik gegeven was en daarna weer door hem zelf gebruikt was. Zou de achterdeur open zijn, zoodat hij geen tijd behoefde te verliezen met in te breken?

Ambler en Jethro waren verdwenen, waar-

schijnlijk door de achterdeur

waarop hij zelf nu toeliep. Zouden

zij den

schreeuw

ook gehoord

hebben?

Zoo ja, dan

was het mo-

gelijk, dat

zij in hun

haast om te

weten te ko-

men wat er

gebeurde,

de deur

open geslo-

tten hadden.

Tom dacht

niet meer

aan Lord

Honiton,

die in de

stallen ach-

ter hem was

opgesloten:

hij dacht

slechts aan

Helen.

De ach-

terdeur was

werkelijk

niet geslo-

tten. Een

zwak weg-

stervend ge-

luid van

voetstap-

pen bewees,

dat de

aarts-mis-

dadiger en

zijn hand-

langer hem

niet ver

voor waren.

Tom volgde

hen tot aan

de achter-

trap, die zij

opgingen,

onderwijl

het elec-

trisch licht

aandraai-

end, wat het

voor hem

uiterst

noodzake-

lijk maakte,

voorzichtig te zijn. Tom zou met plezier de twee

mannen hebben neergeschoten, als hij maar ze-

ker had kunnen zijn, ze allebei te treffen. Hij

liep echter de kans dat hij zelf zou worden be-

schoten door den tweeden, wanneer hij er een

van beiden had geraakt en dood, of gewond,

zou hij Helen niet kunnen bijstaan. En dat

was toch de hoofdzak.

Nog altijd hoorde hij de kreet in zijn oor

weerklinken, hoewel het zeker al twee minuten

geleden was, dat ze werd geuit.

Van beneden aan de trap zag Tom de twee

mannen de deur doorgaan, die toegang gaf tot

de gang en tot zijn groote verlichting zag hij

ook, dat zij die aan lieten staan.

(Wordt voortgezet.)

PRIJSVRAAG XXVIII

Wij hebben ditmaal onze teekenaar eens in dienst van onze prijsvraagrubriek gesteld en hem verzocht een tiental teekeningen te maken van verschillende typen, die allen — hoe wreed — het hoofd af te snijden en de hoofden te verwisselen. Hieronder ziet men het resultaat.

De vraag aan onze lezers is nu, ieder zijn eigen hoofd weer terug te geven. Wij hebben de figuren gemerkt met de letters A B C D E F G H I en K en de koppen met de cijfers 1—10. Wij deden dit met de bedoeling om onze lezers niet te noodzaken de figuren uit te knippen en op te plakken, waardoor zij hun nummer zouden schenden. Men heeft nu slechts onder elkaar OP EEN BRIEFKAART de tien letters te zetten en achter elke letter het cijfer van den kop, die naar men meent op den betreffenden romp past. Voor de goede oplossingen loven wij de volgende fraaie prijzen uit: 1 fraai rookstel, 1 Gillette scheerapparaat, 1 Keukenklok, 1 Beschuitton, 2 bussen Amstelcacao 1 kilo, 2 flesschen Ranja C. P., 2 pakken Five o'clock tea, 10 kunstplaten. Men zende ons de oplossingen vóór den 15en Augustus in aan het adres van De Prijsvraagredacteur van DE STAD AMSTERDAM, Heerengracht 131, Amsterdam.

ton gewonnen, zoodat hij zijn kasteel alleen binnendrong.

EENENVEERTIGSTE HOOFDSTUK.

BUITEN DE DEUR.

Als een bezetene de binnenplaats voor de stallen over hollend, liep Tom, die de kreet

Rijnwijn of Moezelwijn met

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein

half om half, wordt door menigeen lekkerder gevonden dan Champagne. Het is zeker even opwekkend en verfrisschend, en zoo goedkoop, dat de kosten van een geregeld gebruik voor de meesten niet te hoog zijn. Victoria-Water is in elke menging aangenaam te gebruiken.

Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

DE DIKKE ZOMERGAST

Mevrouw Jeremias hield een pension in de villa „Sweet Home” in Zandvoort. Het pension was zeer rendabel, want mevrouw Jeremias verstond haar vak. Ze wist precies hoe veel voedsel een mensch noodig had om in 't leven te blijven en ze deed méér met een pond gehakt dan andere hospita's met een half varken.

De maaltijden in „Sweet Home” werden altijd keurig aangevend, maar de titels ervan: dejeuner, lunch, diner waren het hoofdbestand-deel.

Nou gebeurde het wel nooit, dat gasten, die eenmaal in „Sweet Home” gelogeerd hadden er nog eens terug kwamen, maar dat gaf mevrouw Jeremias geen zorgen. Werd er niet iedere minuut weer een nieuw menschenkind geboren?

Nu kwam er, kort geleden, een buitengewoon dikke man — meneer Van Gilzen heet hij — in „Sweet Home” om logies vragen.

Mevrouw Jeremias zag hem en viel hem haast om den hals van vreugde. Dat was nou een man met een lichaamsomvang dien iedere hospita haar benijden zou. Zóó'n man iederen dag je huis in en uit gaande was de beste reclame voor een pension, die er bestaan kon.

Zoo kwam meneer Van Gilzen in „Sweet Home” en de anderen moesten twee plaatsen voor hem vrijmaken.

Een week lang was meneer Van Gilzen in het pension, waar hij, zonder morren, precies had gegeten wat hem werd voorgezet, toen hij aan de kostdame vroeg: „Vindt u, dat ik mager ben geworden, mevrouw?”

Mevrouw Jeremias schrok, want meneer Van Gilzen was mager geworden. Het was niet mogelijk acht dagen in „Sweet Home” te wonen zonder mager te worden. — Maar zij wilde deze pracht-reclame niet verliezen.

„Onzin, meneer Van Gilzen, hoe komt u erbij? U bent een toonbeeld van gezondheid, heusch, meneer Van Gilzen! Maar als u denkt, dat u niet genoeg te eten...”

„O nee — nee,” weerde de dikkert dadelijk af.

Maar bij het daaropvolgende diner zorgde mevrouw Jeremias ervoor, dat meneer Van Gilzen het minst kleine stukje vleesch kreeg en ook de volgende dagen wist ze hem nu en dan iets extra's toe te stoppen.

Toch kwam hij, na een poosje, weer bij haar.

„Mevrouw Jeremias, ik geloof toch zeker, dat ik mager geworden ben.”

Mevrouw Jeremias sloeg de handen ineen.

„Maar meneer Van Gilzen, hoe kunt u 't zeggen? Onder ons gezegd, u bent wel eens zoo dik geworden!”

Meneer Van Gilzen kreunde.

„Wel eens zoo dik, zegt u? Goede hemel, dan moet ik dadelijk vertrekken!”

Mevrouw Jeremias werd bleek.

„Maar meneer Van Gilzen — dat, dat kan toch niet — dat — o, meneer Van Gilzen ik heb toch zóó m'n best gedaan.”

„Ja, ja, dat is zoo — maar toch nog niet genoeg. Ik ben hier gekomen op recomandatie van m'n broer. Die was verleden jaar nog dikker dan ik, en toen hij veertien dagen hier was, had hij vijftig pond afgenomen. — Ik heb 't mogelijke al geprobeerd en nou was u m'n laatste hoop — de laatste stroohalm — en nou zegt u, dat ik wel eens zoo dik ben geworden — vreeselijk — stuurt u me meteen de rekening?”

K. B. G.

MIJN SYSTEEM

Sedert ik een lezing van professor Couée had bijgewoond, was ik gelukkig. Voelde ik

DE OORZAAK

'k Dacht vroeger steeds, wat is 't toch vreemd
Dat Jan daar altijd staat
Zoo opgewekt, als zonder zorg,
In onze Kalverstraat.

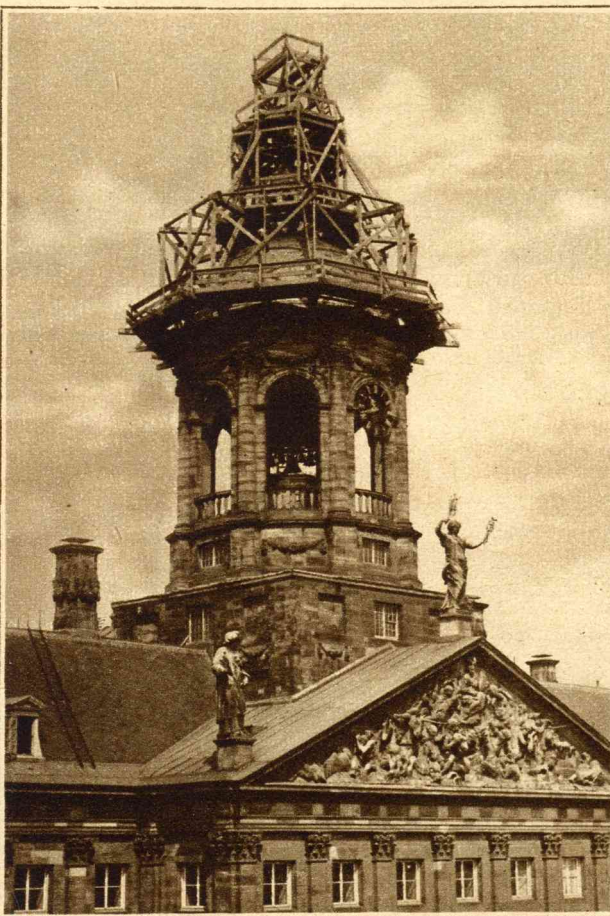
Hij staat daar steeds van vroeg tot laat
Niet al te best gekleed
En biedt zijn mekanieke muis
Te koop — hij heeft 't niet breed.

'k Ben in dezelfde „branche” ziet u
En 'k weet dus wat het zegt
Vindt 's avonds, moegewerkt, je thuis
Droog brood met niets belegd.

Wat Jan betreft, ik weet het nu
Hoe die steeds lachen kan.
'k Liep langs zijn huis, hij zag me en riep:
Kom even boven, man.

'k Klom tot den zolder, waar mij Jan
Lachend te wachten staat.
En uit het bed glundert mij toe
Een Engeltjes-gelaat,

Met gouden krullen, stralend oog,
Een mondje, o, zoo klein,
Een stem die „Pappa” roept — 'k Begrijp
Hoe Jan zoo blij kan zijn. A. T.

Hoe de duizenden vreemdelingen die ter gelegenheid van het Eucharistisch Congres onze stad bezoeken, den Paleisakoepel zagen.

me niet lekker, dan ging ik maar voor den spiegel staan en herhaalde tegen me zelf: „Ik ben veel beter, ik voel, dat ik ieder oogenblik beter word.” En dan werd ik beter. Ik paste het systeem op alles toe.

Toen ons keukenmeisje op stel en sprong weg liep en m'n vrouw erover jammerde, dat we nu niets te eten zouden krijgen, want zij kan niet koken, herhaalde ik, telkens weer: „Ons keukenmeisje komt wel terug.”

En waarlijk, ze kwam terug. We zagen haar aankomen en zelfs m'n vrouw erkende toen de macht der zelf-suggestie. — Nou ja, de meid vertrok toen ook dadelijk weer, want ze was alleen maar gekomen om haar paraplu te halen, die ze vergeten had — maar ze was dan toch gekomen.

AMSTER DAMMERTJES

TWEË VERGISSINGEN.

Vijf minuten voor half negen.

Hij greep de deurknop en riep naar boven: „Dag!”

Van boven volgde het antwoord, door een vrouwestem gegeven: „Dag!”

Hij trad naar buiten in de frisschen morgenlucht, waarin de vogeltjes hun vrolijkste liederen zongen. Maar in hem was geen blijde stemming, zijn hart werd door geen lichtstraal beschenen.

En terwijl hij naar de tram liep en met de tram naar kantoor reed, peinsde hij:

„Als ik een gast was, dan zou Martha op geweest en aangekleed zijn. Dan zou zij een aardig bloemruikertje op tafel gezet hebben. Zij zou zelfs bij het ontbijt tegenwoordig geweest zijn en gezorgd hebben, dat mijn eieren warm en mijn koffie heet waren. Ik had bij het afscheid minstens een warmen handdruk gehad, en van het balkon af had zij wellicht nog met haar zakdoek gewuifd. Ik had op den weg een glimlachje meegekregen dat helderder is dan het zonnelicht. Maar, ik ben slechts haar man; en dus mag ik alleen ontbijten, alsof ik een vrijgezel was en moet mijn eten laten voorbereiden door een nalatige dienstbode. Niemand bekommert er zich over! En wanneer ik wegga, wordt mij slechts „Dag!” nageroepen, evenals men een afgekloven been aan een slecht behandelde hond toewerpt.”

En terwijl zij voor den spiegel stond en haar haar opmaakte, kon zij nauwelijks haar tranen weerhouden en dacht:

„Zou Adolf mij nog wel liefhebben? Toen wij pas getrouwd waren, zou hij nooit zoo weggegaan zijn, en slechts voor de trap een koud „Dag!” hebben geroepen. Dan had hij tijd gehad, even op te loopen en mij een afscheidskus te geven. Met zijn vrienden en bekenden is hij altijd lief en hoffelijk, doch niet met zijn vrouw. Ik geloof, dat hij mij reeds moe is. Doch ik mag eigenlijk niet zoo denken; wellicht heeft hij mij nog lief, doch het valt mij zeer moeilijk, het te gelooven.”

Met een zwaar hart ging zij aan den arbeid.

De Aprilzon scheen zoo vriendelijk door het venster, de vogeltjes zongen den ganschen dag en de bloemetjes lachten haar zoo vriendelijk toe; doch alles tevergeefs, want in den morgenstond had de afscheidskus ontbroken.

H. IJ. Z.

Daar we het zonder diner moesten stellen zei ik voortdurend: „Ik heb heelemaal geen honger!” En dat hielp zóó goed, dat zelfs m'n vrouw ten slotte zei, dat ze er genoeg van kreeg.

Alleen m'n vriend Dirksen, dien we toen toevallig net ten eten hadden gevraagd, voelde niets voor m'n systeem en ik kon hem maar niet overtuigen.

Des te grooter was natuurlijk m'n voldoening toen hij een paar dagen later kwam oploopen.

„Zeg, er zit toch wel iets in dat systeem van jou. Ik heb gisteren een man gezien, die zich zelf altijd voorhoudt: Ik ben miljoenair.”

De zaak interesseerde me.

„Ja. En?”

„De man is van heel eenvoudigen komaf en nou woont hij in een héél groot huis met een park er omheen. Hij heeft altijd lui om zich heen, die hem bedienen en als hij uitgaat heeft hij minstens twee mannen in livrei bij zich. Geldzorgen heeft hij niet — anderen doen alles voor hem. En hij herhaalt maar: Ik ben miljoenair.”

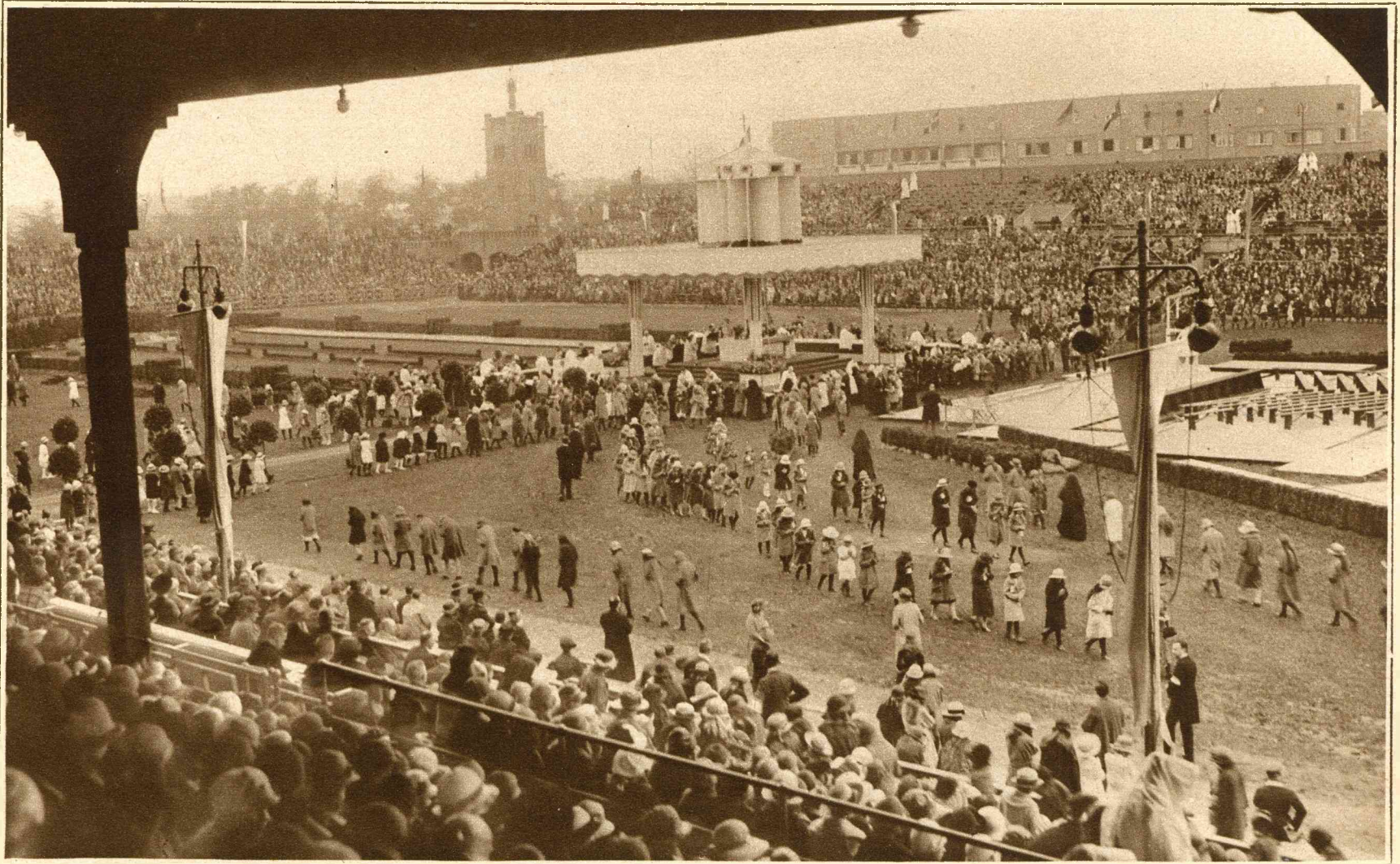
Ik keek Dirksen triomfantelijk aan.

„O zoo! — Ik zou dien man wel eens willen ontmoeten. Waar woont hij?”

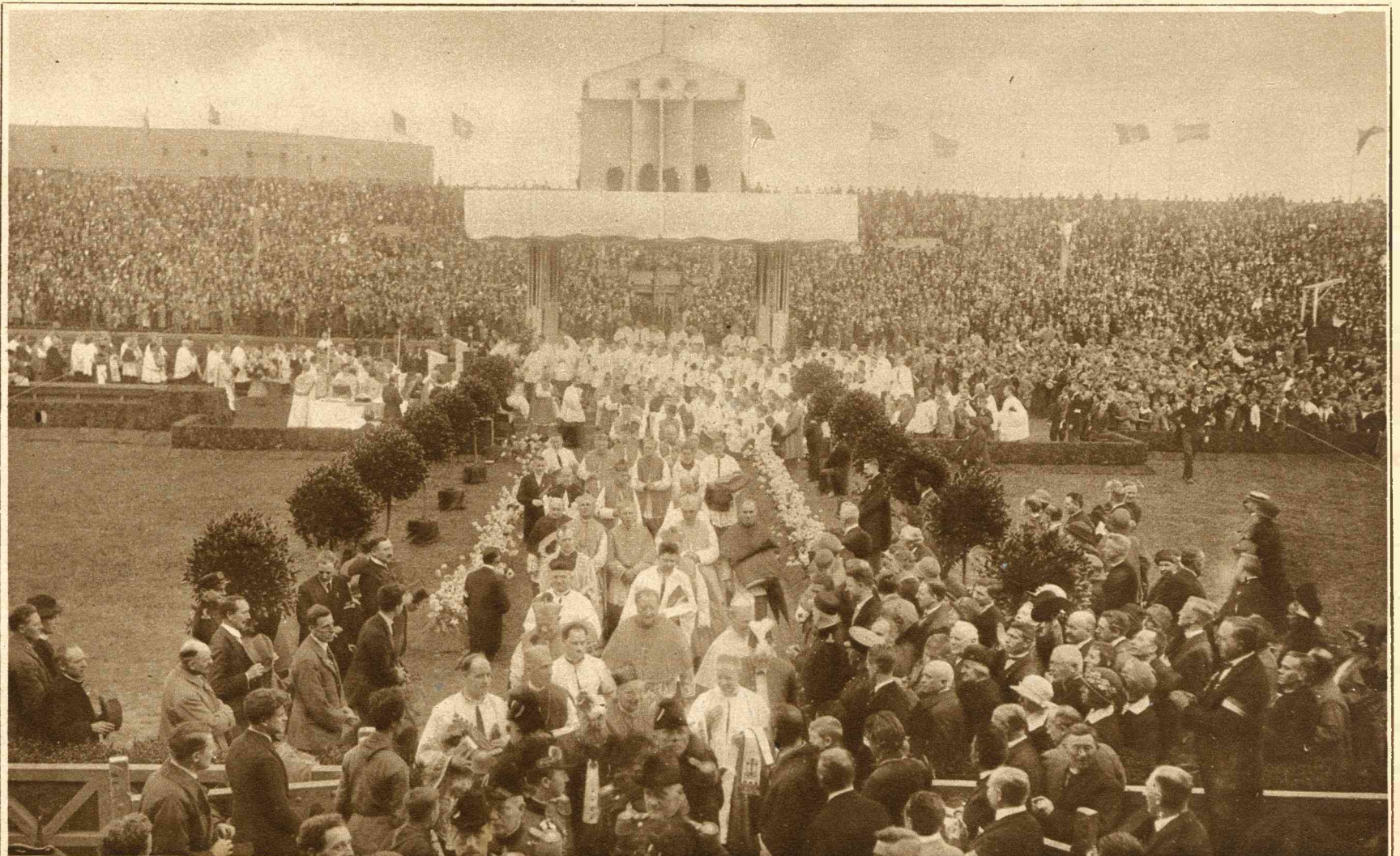
In Meerenberg!” zei Dirksen.

Die Dirksen is onuitstaanbaar.

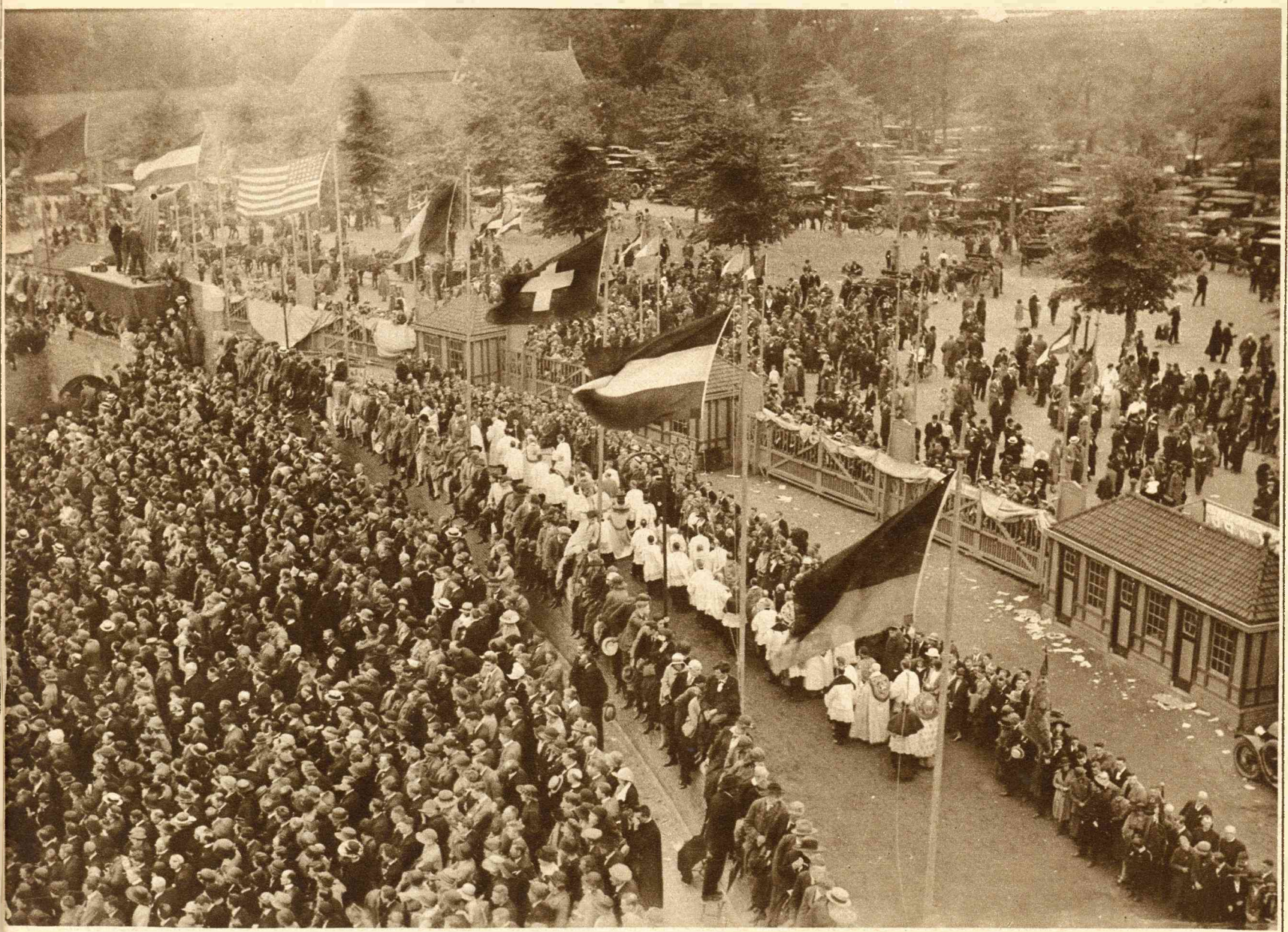
Het Internationaal Eucharistisch Congres

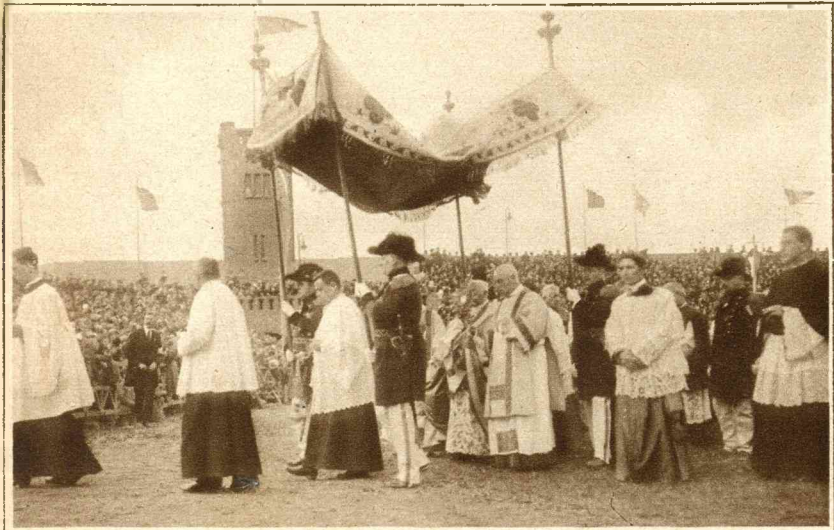
Een foto van de Kindercommunie van Zaterdag. In lange rijen schrijden de kinderen eerbiedig op de communiebank toe en weer naar hun plaatsen terug. Niet minder dan acht duizend kinderen ontvingen hier de H. Communie.

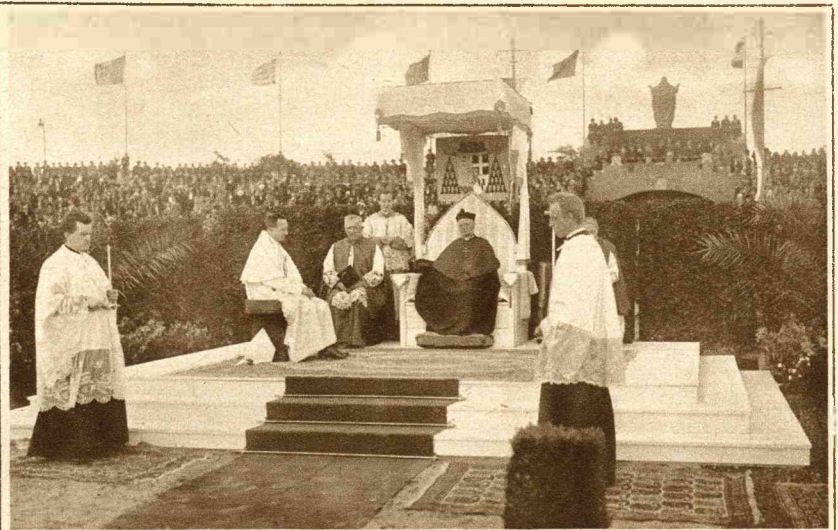
Na afloop der Pontificale Mis, die in het Stadion door den Kardinaal-Legaat werd opgedragen, verlaten de bisschoppen, waarvan er een 50-tal de Mis bijwoonden, het Stadion.

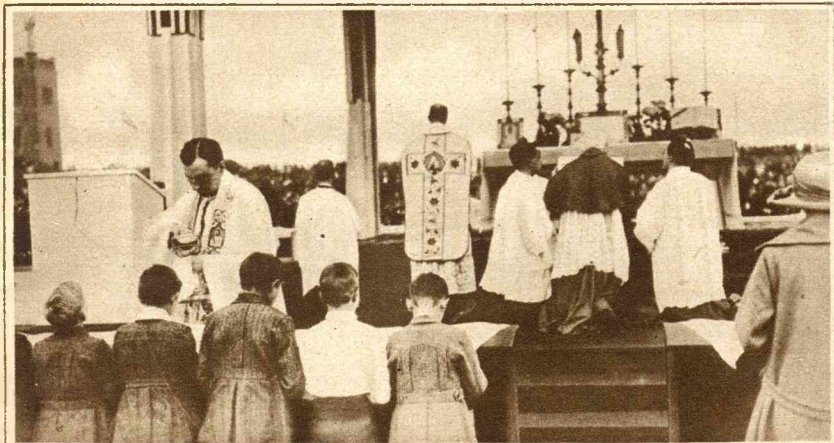
Een kijkje op de processie, die Zondagmiddag in het Stadion werd gehouden en die een grootschen indruk maakte. Terwijl in het eigenlijke Stadion 35.000 menschen bijeen waren, stonden en zaten er buiten de muren nog evenzooveel, waarom de processie ook daar langs trok.

Het Allerheiligste, door den Engelschen Kardinaal Bourne in de processie gedragen.

De Kardinaal-Legaat, Z. E. Van Rossum, voor den aanvang der Mis op zijn troon gefotografeerd.

Nog een foto van de Kindercommunie in het Stadion op Zaterdag-morgen. Men ziet hier een detail van een der vier communiebanken.

De „Roomsche wijk” in Plan Zuid, Lutmastraat en omgeving, werd verrast door het bezoek van Kardinaal Van Rossum.

Mooi Amsterdam

Gezicht van de brug tusschen Korte Nieuwendijk en Haarlemmerstraat naar het Singel en het Kallegat met de Koepelkerk.

UIT DEN OMTREK :: HILVERSUM

In Augustus zal waarschijnlijk door de Koningin een bezoek worden gebracht aan Hilversum en het is zeker niet gewaagd het bezoek dat A. baron van Geen Zaterdag j.l. aan den burgemeester van Hilversum, Mr. P. Reimer, heeft gebracht, daarmee in verband te brengen. Wij troffen beide heeren op het perron, waar zij zoo welwillend waren voor ons te poseeren. Links baron van Geen, rechts de burgemeester van Hilversum. In verband met het koninklijk bezoek geven we hiernaast nog een aardig kijkje in de Kerkstraat te Hilversum. Op den voorgrond de mooie fontein, links op den achtergrond het Postkantoor.

Buiten Hilversum, aan den rand van het Corviusbosch, is men druk bezig met den oogst. Links: het maaien van de rogge; rechts: het binden der schoven of bossen.

Links: Het zetten der „hokken” rechts: dadelijk nadat het koren van het veld is, is de ijverige boer reeds weer aan het gieren.

HAAR ZONNESTRAAL

DOOR HABE.

„Kind, doe de deur toch achter je dicht!”

Dit werd op knorrigen toon gezegd tot het keurig nette dienstmeisje, dat juist de theetafel klaar zette in 't fijne boudoir.

„Zeker, mevrouw,” was 't korte antwoord, maar daarbij keek ze haar meesteres met een blik vol medelijden aan en ging hoofdschuddend de kamer uit.

Weer die akelige stilte om de jonge vrouw, die lusteloos in een schommelstoel voor een gezellig haardvuur zat. Haar smalle, blanke handen onder 't hoofd, dat als bedolven scheen onder de zware, blonde lokken, haar oogen met verlangenden blik starend op iets, dat haar geheel vervulde. Na eenigen tijd werd de deur zachtjes geopend en een flinke mannengestalte trad behoedzaam de kamer binnen.

„Zoo kind, van middag niet naar bed geweest? Een weinig rust doet je toch zoo goed, en de dokter...”

„Ach altijd weer datzelfde! Ik ben niet zwak, ik ben niet ziek, ik voel alleen mijn ellendig nutteloos bestaan!”

„Ga dan eens naar je vriendinnen; 't zijn toch allemaal jong getrouwde vrouwtjes, met gezellige huishoudens.”

„Ja juist, dat is het. Ga ik naar Lize, dan voel ik me zoo ongelukkig, als ik haar met haar twee lievelingen zie spelen, en Dolly weet tegenwoordig over niets anders te praten dan over 't geluk, dat haar binnen eenige weken te wachten staat. Ze laat me het baby-uitzetje zien, 't wiegje met de wolk van gaas en lint, waarin ze 't kindje al ziet liggen, sprekend haar man en met een klein beetje het Indische type van zichzelf. O! als ik daar aan denk!”

„Kom, vrouwtje, de dokter heeft toch niet gezegd, dat 't bepaald onmogelijk zou wezen, na je operatie, en dan, zijn er nog niet veel arme stumperds op de wereld, die je goed kunt doen, om je moederlijk gevoel op die manier tevreden te stellen. En,” kwam er schuchter uit, „ben ik er ook niet, je groote jongen, die zoo'n behoefte aan liefde heeft?”

Ja, opeens zag ze haar fout. Ze dacht te veel aan zich zelf, en hij, haar jongen, omringde haar met zorg en liefde. Wat zag hij er treurig uit, en vroeger was alles leven en schittering in die mooie grijze oogen. Langzaam stond ze op, trad op hem toe en verborg snikkend haar kopje aan zijn breede borst, terwijl ze stamelde:

„O, God, sterk mij, opdat ik voor hem kan leven en vroolijk zijn!”

Een zwakke zonnestraal viel op dit lieve tafereeltje en voor een oogenblik waren de donkere wolken verjaagd door 't antwoord van God zelf: die zonnestraal.

In de sierlijke blauw porceleinen kopjes schonk ze thee voor zich en haar man. „Ziezoo, kindje, nu blijf ik rustig een uurtje bij je praten en dan moet ik nog even wat naziën voor mijn lezing van dezen avond. Professor Hayen komt ook en brengt het heele college mede, verder reken ik op de komst van vele doktoren.”

„Wat wordt er behandeld, George?” vroeg vol belangstelling de jonge vrouw.

„In hoofdzaak het moederschap en wat op medisch gebied daarmee in verband staat; verder het godsdienstig leven der moeder en den invloed welke zij in dit opzicht op 't kind heeft.”

„Het moederschap; een mooi onderwerp,” sprak het vrouwtje zacht voor zich heen.

„O, Enny, begint het weer? Alles van zoo-even reeds vergeten zoo 't schijnt?”

Na nog eenige oogenblikken zijn vrouwtje opgebeurd te hebben, verliet hij de kamer, nagestaard door haar, die altijd zijn flinke houding en veerkrachtigen gang bewonderde. Weer was ze alleen; verdrietig keek zij om zich heen naar al de weelde die haar omgaf. Wat zou ze niet geven om arm te zijn, zooals die vrouw, die laatst bij haar man kwam om hulp. Hoe arm en toch hoe gelukkig was ze in 't bezit van haar zeven kinderen. Haar man gestorven, moest zij met hard werken de kost verdienen voor haar kleuters. En toen die vreeselijke ziekte, die haar jongsten lieveling had aangetast. Terwijl het kindje door zware hersenkoortsen gemarteld werd, had ze zoo vurig, dat onze Hemelsche Vader haar kind voor haar mocht behouden en wat was zij den dokter, haar George, dankbaar voor de redding, die zij, naast God, aan hem te danken had.

„Hè ja, ik kon morgen wel eens naar haar toe gaan en wat kleertje voor de kleintjes meenemen,” schoot haar opeens te binnen. Aan tafel sprak ze heel vergenoegd met haar man over het plan voor den volgende dag, en deze, blijde dat zij weer eenige belangstelling begon te toonen, gaf haar nog een paar adressen van arme gezinnen op. Welk een ruim arbeidsveld stond voor beiden open; voor hem als medicus en voor haar als weldoende engel, om de armen te troosten en kinderhartjes gelukkig te maken. 's-Avonds kwam haar man heel opgewekt thuis en vertelde haar van zijn succes. „Professor Hayen heeft mij voorspeld dat ik 't ver zal brengen; misschien wel tot professor,” zeide hij.

Een nieuwe dag brak aan; een van die vele Maartsche dagen, waarin het zoo kan stormen en hagelen met als afwisseling enkele stralen van de heerlijke voorjaarszon. Een jonge vrouw stond zich met goedkeurenden blik in een spiegel te bekijken. Ze was gekleed in donkerblauw tailor-made met klein eenvoudig hoedje op de blonde lokken.

Een paar stevige laarsjes en, „ziezoo, nu kan ik er tegen, al is 't ook wat ver,” zei ze, en met korte, vlugge pasjes verliet ze haar woning.

„He, wat lekker als je buiten bent!” dacht Emmy, want zij was het die nu op haar voorgenomen armenbezoeken ging. Na geruimen tijd geloopt te hebben, kwam zij in een armenbuurt. Kinderen buitelden en krioelden door elkaar en voor de deuren der armoedig uitzierende huisjes, stonden pratende en breiende vrouwen, die het lieve persoontje nastaarden. Eindelijk niet wetende waar ze precies zijn moest, vroeg ze aan een vrouw, of die haar de woning van vrouw Smits kon wijzen.

„Die woont hier niet meer; die is weer met 'n ander getrouwd en woont in de eenzaamste buurt, die je maar bedenken kunt. Mevrouw wil er toch niet heen?” was de verwonderde vraag.

„Ja, waarom niet? Ik ken vrouw Smits heel goed, mijn man is dokter en heeft haar kindje behandeld toen het zoo ziek was.”

Een der vrouwen bood aan haar een eindweegs te vergezellen en dit werd gretig door Emmy aanvaard. Na een half uur loopens wees de vrouw haar 't steegje op een stillen buitenweg. Er stonden niet meer dan vijf krotten (huizen waren het niet). In 't middenste er van woonde vrouw Smits, nu vrouw van der Velde geheeten. Haar man stond bekend als „dronken Hein”, daar de menschen in de buurt hem nooit in nuchteren toestand hadden gezien. Eenigszins angstig klopte het doktersvrouwtje aan, maar geen antwoord krijsende, deed ze zacht de deur open en stond in het voorhuisje. Eerst moest ze nog wat aan de duisternis gewennen, voor ze iets kon onderscheiden. Eindelijk ontdekte ze, in een hoek op den grond een hoop vodden, waarop een vrouwengestalte uitgestrekt lag. De vrouw keek met holle oogen de fijn gekleede indringster aan en toen opeens zei ze met schorre stem:

„Ga in Gods naam hier vandaan! Als mijn man komt bent u verloren. Hij zal u mishandelen en geld afpersen!”

„Bent u vrouw Smits?” vroeg Enny op zachten toon.

„Ja, vroeger, maar nu ben ik al drie maanden vrouw van der Velde. Al drie maanden! Ach waarom moet ik nog langer dit ellendig bestaan voortslepen!”

Nu begon Enny pas goed te zien waar ze zich bevond en toen ze die vervallen vrouw zag, eens zoo frisch en flink, viel ze op haar knieën bij de hoop lompen neer.

„Kom vrouwtje, vertel me je geschiedenis eens, misschien kan ik wat voor je doen.”

Nu begon de vrouw haar lijdensgeschiedenis te vertellen; hoe ze aan het smeeken van Hein, om met hem te trouwen, geen weerstand had kunnen bieden. Iedereen waarschuwde haar, maar hij, wetende dat ze nette meubeltjes had en een goede huisvrouw was, gaf 't niet gauw op. Hij beloofde haar, toen ze er met hem over sprak, niet meer te zullen drinken, en goed voor haar kinderen te zullen zijn. In 't begin ging het ook goed. Nu en dan bemerkte ze wel dat hij wat opgewonden thuis kwam, maar daarna was hij altijd vol berouw.

Langzamerhand werd hij minder aardig voor de kinderen en begon ze als lastposten te beschouwen. Toen de twee oudsten, dertien en twaalf jaar van school kwamen, werd voor hen een baantje gezocht. De jongen kwam bij een timmerman in de leer en 't meisje bij een modiste als loopmeisje. Ze waren dan overdag ten minste weg. Twee kinderen gingen nog op school en de drie jongsten waren thuis.

Op een avond in Januari kwam Hein thuis, geheel door den drank beneveld en toen hij zijn

UIT DEN OMTREK - MUIDEN

Een tweetal fraaie kiekjes van Muiden, het aardige stadje aan beide oevers van de Vecht; dat door het slot zooveel geschiedkundige herinneringen opwekt aan de Amstelheeren, aan Floris V, aan Hooft en den Muiderkring. Links: de Heerengracht; rechts: De Vecht te Muiden.

UIT DEN OMTREK - HET GEIN

Het Gein, het aan iederen Amsterdammer om zijn mooie oevers zoo graag bezochte stroompje, is eigenlijk een gekanaliseerd riviertje, dat de verbinding vormt tusschen de Vecht en de Angstel. Hierboven links een kijkje op het Midden-Gein, rechts een op het Gein bij Abcoude.

roes had uitgeslapen, vertelde hij, dat hij geen werk meer had; men had hem weggejaagd omdat hij gevochten en iemand met een mes gewond had. Denzelfden dag kwam de politie hem halen en zijn straf was drie weken gevangenis. Om niet van honger om te komen, had zij het een na het ander moeten verkoopen, tot zij niets meer bezat wat nog eenige waarde had. Zij ging naar 't armbestuur en vroeg om ondersteuning voor haar kinderen. Het eind was, dat deze in een opvoedingsgesticht werden opgenomen. Dat het afscheid haar zwaar viel, behoeft niet gezegd te worden. Haar jongste van nog geen jaar had zij bij zich mogen houden, zoodat haar toch nog iets overbleef.

De dag brak aan dat haar man uit de gevangenis zou komen; de vrouw beefde van angst om wat hij wel zou zeggen als hij thuis alles zoo veranderd vond. Geen kinderen meer om te trappen en te slaan, de meubels waren er niet meer om te vernielen, alleen zij met het kleintje. Daar kwam hij. Bol-bleek was zijn gelaat, stoonden zijn oogen en schuw ontweek hij den blik zijner vrouw, die hem tegemoet ging en hem de hand toestak. Met een woeste beweging duwde hij die terug. In de gevangenis had hij reeds gehoord, dat de kinderen weg waren, daar was hij blij om, „twee opvreter minder“, meende hij. Om een moederhart bekommerde hij zich niet en plotseling ontstak hij in woede, toen hij bemerkte hoe armoedig alles er uit zag. 's-Avonds ging hij weg en kwam pas thuis toen het begon te schemeren. Neen, in zulk een toestand had ze hem nooit gezien. Als een wild dier, met schuim op de lippen, kwam hij op haar los, rukte het kindje van haar af en wierp het in een hoek, waar het kreunend bleef liggen. Terwijl zij haar schat wilde beschermen, ontving zij eenige trappen tegen het lijf, tot ze bewusteloos neerviel. Toen zij half tot bezinning kwam bad zij God haar en haar kleinen engel tot zich te nemen. Een paar dagen later moesten zij hun huisje uit en hun toevlucht nemen in dit armoedig krot.

„Ik heb voortdurend de koorts en mijn kleintje is steeds in bewusteloozen toestand; ik denk dat zijn hersentjes zijn aangedaan door den val,“ aldus eindigde de vrouw haar verhaal.

„Maar waarom liet je niet een dokter komen,“ vroeg Enny verwonderd.

„Dat durfde ik niet; mijn man zei we moesten maar allebei kapot, dan was hij weer vrij.“

Enny schreide bij 't hooren van zooveel ellende. Daarop liet de vrouw het kindje zien; het was een vreeselijk mager schepseltje, een doode gelijk. Het had de oogjes geopend maar er was geen glans in zooals vroeger; wezenloos staarde het wichtje haar aan.

Toen zij voelde hoe koud de kleine schat was, vroeg zij de vrouw, hem mede te mogen nemen. Nooit zou zij de vreugde der moeder vergeten, waarmede zij dit aanbod aannam.

Enny nam het kindje in de armen, maar... daar ging de deur open, een schorre lach deed haar rillen en de vrouw kroop als een geslagen hond in elkaar. Daar stond „dronken Hein“ te midden dezer ellende haar uit te lachen en te beschimpen. „Zoo, heilige Madonna! durf je je

moorie handjes te bezoedelen door zoo'n ellendig wurm vast te houden?“

Enny wilde iets zeggen, doch hij rukte haar 't kind uit de handen, nam haar tegelijkertijd haar kostbare geldtas af, en sloeg haar zoo geweldig in 't gelaat, dat zij in elkaar zakke.

Zij moest lang bewusteloos geweest zijn, want toen zij weer bijkwam, zag zij 't gelaat van haar lieven man en een verpleegster over zich heengebogen. Zij hoorde geluiden maar kon zich niet herinneren wat er gebeurd was. Weldra sliep zij in, maar in haar slaap werd ze steeds gekweld door droomen waaruit ze dan met een schreeuw ontwaakte. Zoo verliepen eenige dagen, en op een ochtend scheen de zon zoo heerlijk in haar kamer, dat zij trachtte er iets van op te vangen, maar toen zij zich op wilde richten voelde zij, dat haar krachten te kort schoten en zonk in de kussens terug. Direct daarop verscheen de verpleegster, die zij kenbaar maakte, dat zij de zon wilde zien waarop deze haar met kussens ondersteunde. Zij vroeg naar haar man, maar daar stond hij al bij haar, met een gelukkig, maar bezorgd gelaat. De kamer was vol heerlijke voorjaars-bloemen: anemonen, viooltjes en, wat zij 't heerlijkst vond, lelietjes, haar lievelingsbloemen. Dankbaar zag ze haar man aan, maar zij was nog te zwak om te spreken. Hij begreep echter haar blik en raadde haar aan te gaan liggen en wat te slapen.

Welken dag het was, wilde zij weten en tot haar verbazing hoorde zij, dat het 15 April was. De dag voor Paschen! Voorjaar, den zomer tegemoet! O heerlijke tijd! Door vermoeidheid overmand, sliep zij weldra in, maar geen onrustige droomen stoorden haar meer. Neen, een heerlijke droom was het nu. Zij zag het verheerlijkt gelaat van Christus met den doornenkroon om de slapen. Droppels bloed liepen langs de vermoeide, pijnlijke trekken. Hij stond bij een jonge vrouw en zegende haar. Wat een bekend gezicht! Zij herkende het vermagerde gezicht, de holle oogen der vrouw, maar een heerlijke glans straalde er uit. De Heer hield iets in Zijn armen, dat hij Enny toereikte met de woorden: „Dit is een zonnestraal in uw leven; bewaar het goed en zorg er voor in den naam van uw God.“ Gretig strekte zij haar armen uit om dat heerlijke geschenk uit Zijn handen te ontvangen. Plotseling verdween Jezus met de jonge vrouw en bleef Enny achter met haar schat. Daar... waakte of droomde zij? Daar hoorde zij 't zachte schreien van een kindje. Zij opende de oogen en daar zag zij haar man met een van geluk stralend gezicht over zich heen gebogen en de zuster had iets in de armen dat ze haar toereikte. Enny herinnerde zich haar droom. Weer strekte zij haar armen uit en een gevoel van groot geluk doorstroomde haar, toen de zuster een lief klein kindje in haar armen legde, terwijl zij haar man hoorde zeggen:

„Een Paaschgeschenk, je door God zelf gezonden. Een zonnestraal in je leven, voortaan heb je een taak. Zorg voor den kleine wees, wiens moeder gisteren naar den hemel ging.“

Nu herinnerde Enny zich weer alles van de laatste weken. Haar beste George had het kind uit de handen van de stervende moeder ontvangen. Hij had nog getracht de vrouw in het leven te behouden, doch ze was strijdens-

moede en verheugde zich er in, dat haar lieve kleine in goede moederlijke handen zou komen.

Paaschmorgen... wat een geluk had deze voor het jonge dokters vrouwtje gebracht, en ook voor de arme moeder, die nu rustte bij haar God.

Het is zes jaar later. De kleine Dolf, het kind, dat de stervende vrouw aan Enny had toevertrouwd, is nu een lieve jongen van zeven jaar, die al op school gaat en met zijn boekentasch op den rug naar huis wandelt. „Wil ik je eens wat vertellen“, zegt hij tegen het kleine vriendje, dat naast hem voortstapt, en hem bijna niet kan bijhouden, zóó vlug loopt hij.

„Nou, wat heb je dan? Je loopt zoo hard alsof er thuis een roomtaart voor je klaar staat.“

„Dat kan je denken, Vader heeft me nog iets veel beters beloofd.“

„Wat dan?“ is de nieuwsgierige vraag.

„Als ik thuis kom, is er een klein broertje voor me gebracht,“ fluisterde hij.

„Een klein broertje? O, Dolf, mag ik met je mee naar huis om 't kindje te zien?“

„Neen, want Vader heeft me gezegd heel zachtjes te loopen, daar Moeder erg is geschrokken toen ze in eens 't kindje naast zich zag liggen, en nu rust moet hebben.“

„Zou je er al mee kunnen spelen, Dolf?“

„Wel neen, domme jongen; 't is pas zoo klein, dat 't nog in een wiegje moet liggen. Maar nou loop ik hard vooruit, hoor!“

Meteen verdween onze kleine Dolf en was weldra thuis. Zachtjes deed hij de deur der huiskamer open, maar daar was niemand. Wat was alles akelig stil beneden! Dan maar naar moeder's kamer, en na aangeklopt te hebben, werd hij binner gelaten.

Daar ziet hij in een hoek van het vertrek een klein, sierlijk mandje staan, met er om heen, niets dan kant en lint. Even er in gekeken, en ja, daar ontdekte hij een heel klein roze gezichtje.

Hij zag niet hoe drie paar oogen lachend naar hem keken, n.l. van vader, moeder en de zuster.

„Zeg,“ begon hij tegen zijn broertje, „ik ben Dolf, hoe heet jij?“

Geen antwoord.

„Kan je nog niet praten?“ — Weer geen antwoord.

„En nog niet loopen ook?“

Daar werd hij door een paar sterke armen opgetild en een antwoord werd hem gegeven door een stevige kus op beide wangen.

„Wel, Dolf, hoe vindt je je groote broer? Die heb je nu van moeder, hoor jongen.“

„O, maatje! dank u wel voor de mooie verrassing en hartelijk omhelsde hij het gelukkige vrouwtje.“

Na eenige dagen was de moeder hersteld en in staat haar kleinen schat zelf te kleden, dikwijls bijgestaan door haar oudsten zoon, die er nooit genoeg van kreeg naar al dat moois te kijken en maar niet kon begrijpen, dat er nooit iets brak van dat kleine lichaampje.

Wat een vreugde heerschte er van nu aan in 't huis van den jongen Professor. Zijn vrouw, eens zoo zwak en treurig, nu flink en vroolijk, en dagelijks kon men haar zien wandelen met haar twee zonnestraaltjes.

DE VROUW EN HAAR RIJK

KLEEDING VOOR IN HUIS.

Het hedendaagsche drukke leven legt der huisvrouw niet zelden een dubbele taak op de schouders, voor het vervullen waarvan meer dan gewone inspanning vereischt wordt.

Voor al indien zij behalve haar huishoudelijk werk, hetzij uit finantieele noodzaak, hetzij uit hoofde van geestelijke behoeften, nog eenig bijwerk verricht, zal de steeds bezige huisvrouw allerlei bijzondere verplichtingen hebben.

Zij zal er o.a. tegenover de leden van haar gezin en ter wille van zichzelf prijs op stellen, er ten allen tijde even keurig en welverzorgd uit te zien. Gelukkig wordt zij hierin door de huidige mode een handje geholpen.

Zoo heeft deze de korte blouses en de rokken met boorden, welke altijd genezen waren om met elkaar „opkruipertje en afzakkertje” te spelen, netjes in den ban gedaan. In plaats daarvan heeft zij den hoog opgeknipten rok ingevoerd, die met het spannende empire-band sluitend, onwrikbaar op zijn plaats blijft zitten. Zij heeft hem de „casaque” oftewel jakjesblouse tot gezellin gegeven, die met of zonder heupband een heel goed figuur maakt.

Zij heeft de ouderwetsche, onpractische peignoir, waarin je bij bezoek niet goed voor den dag dorst komen en die je in het werk ontzaglijk hinderlijk was, een goed eind op den achtergrond geschoven.

Ten slotte heeft zij op het voorbeeld der in de industrie werkende vrouw, de „overall” uitgevonden, deze zoo gelukkige combinatie van huisjapon en mouwenschort, die elke huisvrouw zooveel gemak bij het verrichten van hare bezigheden bezorgt. Die voor alle huisvrouwen een soort van dienstkleeding is!

Al het slordige van afzakken rokken, van onpractische schorten, al het te onkledzame van een ochtendjapon, kwam daardoor te vervallen.

Men voelt zich zoo oneindig prettiger in den „overall”, dien men zoo gekleed en zoo ongekled kan opvatten als men zelf maar wil.

Eigenlijk is hij eene verbeterende uitgave van de stofjas, deze uniform der werkende vrouw.

Als een uniform ook kan hij zijn, zoo sober en toch zoo welverzorgd kan hij over en zonder de japon gedragen worden. Eenvoudig schortenbont leent zich reeds voor het primitiefste zijner modellen.

Halfschort, half gladde jurk, is hij aanstonds keurig met een aardige kraag, een paar flinke mouwen, met eene onzichtbare, min-omslachtige drukknopsluiting terzijde, en een paar fiksche, gemakkelijke zakken.

Maar vriendelijker en fleuriger is hij van donker katoen met helder, gebroken-streepjes patroontje, van kleurig sifs met donkeren ondergrond, van aardig crétone, alle stofjes, die zoo geschikt als nieuw zijn.

Het rechte model kan op allerlei manieren gevarieerd worden, zoowel door wijziging van kraag- en mouwvorm, als door vervaardiging in gecombineerde stof.

In goed waschbaar crèpon, niet te licht, maar wel vroolijk van kleur, voldoet de werkhuisjapon bijzonder goed.

De twee stoffencombinatie komt daarin — zooals men op ons plaatje zien kan — verbazend aardig tot haar recht.

Het model spreekt voor zichzelf. Behalve dat het kleedzaam is voor elk figuur, is het voor alle doeleinden bruikbaar.

Het kan, om de praktische drukknopsluiting, met één ruk van het lichaam getrokken worden, om zoo noodig, 'n oogenblik later met een wip weer aangetrokken te worden.

Het kan als huiskleedje en als „overall” dienst doen, terwijl het zich met kleine wijzi-

Wanneer men met minder stof en dus met minder kosten een prettig kleedingstukje voor in de huishouding wil erlangen, dan is ons andere model, een modieus huishoudschort zeer aan te bevelen.

Ook is dit met minder moeite te vervaardigen. Wanneer men b.v. het borduurwerk achterwege laat en het effen zefir door gebloemd crétone vervangt! Bij zomersche warmte, of indien men nog een paar schattige zomerjurken in huis heeft af te dragen, bewijst het beste diensten.

Het doet ook nog wel een geschikt idee aan de hand voor het vermaken van een gedémodeerde of te kort geworden zomerjapon.

Wanneer men het voorstuk als een pand met aangevoegde ceintuurs beschouwt en er een dito achterpand aanzet, is de vorm in hoofdzaak klaar.

Zijpanden en mouwen zouden eventueel van afstekende stof genomen kunnen worden.

Alleen de zakken, emblem van huishoudelijkheid, zouden voor dat doel eene karakterverandering moeten ondergaan.

Ze zouden zeer gevoelig ingeknipt en uitgeboord kunnen worden en zouden, door als een dubbel stel, boven elkaar aanwezig te zijn, er alleen maar des te modieuser om uitzien.

Nog wil ik even wijzen op het „nieuwzijn” van het fraaie huiskleed, dat uit frisch-gebloemde wollen crèpe-stof, uit Oostersche Toet-Ankh-Amen-crèpe of uit andere modestof vervaardigd moet wezen.

Dit huiskleed is sierlijker van vorm, dan de „overall” en vormt een overgang naar een rijke robe-d'intérieur welke geheel met prachtig netborduurwerk overspannen, — of met schitterend kantachtig opleg-borduursel bewerkt is.

Maar over dergelijke elegante huisgewaden wilde ik het dezen keer niet hebben.

Zoodat ik ook de zwaar geborduurde Japansche zijden robes, die van fijne crèpe dechine en crèpe-Marocain, met hunne plissé-groepen en hunne vleugelmouwen, voor heden maar zwijgend voorbij zal gaan.

STROOPWAFELS.

Voor stroopwafels heeft men noodig: 1 pond tarwebloem, 4 ons boter, 1 ½ ons witte suiker, 20 gram gist en (voor het vulsel) 4 ons siroop, ½ pond bruine suiker, 2 lood kaneel, 1 ons boter. Kneed voor het deeg de bloem, de boter, de wel wat lauwe melk, de aangemengde gist en de suiker tot een stevig deeg en vorm daarvan balletjes. Bereid het vulsel door de siroop, de bruine suiker en het kaneel even flink met elkaar te laten koken en er dan, na het van het vuur te hebben genomen, de boter door te roeren. Besmeer een rond wafelijzer met boter, leg er een balletje in, knijp het ijzer dicht en bak dan het wafeltje op een flink vuur aan beide zijden goudbruin. Splijt het wafeltje, zoodra het uit het ijzer komt, strijk er wat van het vulsel tusschen, duw de beide helften weer op elkaar en men kan heerlijke Goudsche stroopwafels eten.

gingen tot in het oneindige varieeren laat. Alle andere soorten van „huisjaponnen volgens-moderne-opvattingen”, komen op hetzelfde neer. Men kan het bedrukte onderstuk naar boven verplaatsen.

Men kan het kleedingstuk geheel in effen, of geheel in bedrukte stof uitvoeren.

Men kan er een ronden shawlkraag en manchetmouwen aan geven.

Om een ronde kraag zou een smal plissé'tje alleraardigst staan en op eene groot-geruite huisjapon laten zich uitstekend effen biesjes garneeren. Het oertype blijft voor al deze variaties dus hetzelfde, altijd even praktisch en welstaand... mits natuurlijk snit en pasvorm in overeenstemming zijn met het model.

GRIJZE HAREN

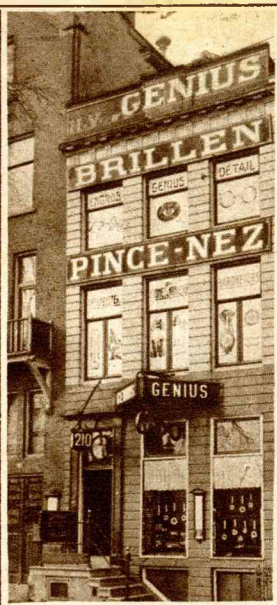
HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor Indië prijsverhooging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f. 4. —, f. 3. — en f. 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 55 ct.)

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

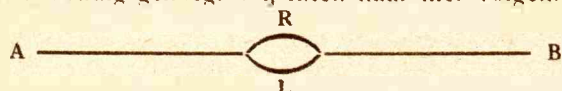
Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

UITSLAG PRIJSVRAAG XXVI

Onze spoorweg-prijsvraag heeft blijkens de ontvangen briefkaarsen velen nogal hoofdbrekens gekost, hoewel het aantal goede oplossers toch zeer aanzienlijk is. De oplossing is dan ook eenvoudig genoeg. Wij laten haar hier volgen:

Zooals men zich zal herinneren was de vraag: Een trein uit A. en een uit B., elk van 20 wagons, moeten elkaar op den wissel voorbij. Er kunnen echter op de wissel maar 15 wagons staan; hoe komen de treinen elkaar nu voorbij?

De trein uit A haakt vóór den wissel 5 wagons af en gaat met de overige 15 op R staan. De trein uit B. kan nu over den wissel en haakt de 5 wagons van den anderen trein vóór de locomotief. Inmiddels rijdt trein A. nu uit 15 wagons bestaande, zoóver door in de richting naar B, dat tusschen dezen trein en den wissel plaats genoeg is om den trein uit B. te bevatten. Trein B. rijdt nu over den wissel-arm R. terug, maar laat de vijf wagons uit A op den wissel staan om er zelf geheel over te gaan en over wissel-arm L. zijn weg te vervolgen. De trein uit A. stoomt nu weer achteruit tot op den wisselarm R., koppelt dan zijn vijf wagons weer aan en zet zijn reis naar B. voort.

De uitgeloopte prijzen werden onder de goede oplossers verloot, met het gevolg dat werd toegewezen.

Een fraai rookstel aan E. J. Offerman, Frans Halsstraat 62, Amsterdam.

Een marmeren klokje aan H. J. A. van der Post, Commelinstraat 26, Amsterdam.

Een bus Amstel cacao van 1 K. G. aan J. Jansma, Bremstraat 37, Amsterdam en J. J. Uileman, van Ostadestraat 66, Amsterdam.

Een bus Amstel cacao van ½ pond aan A. H. Thoënes, Genestetstraat 2, Haarlem, en G. J. Th. Nieberg, Marnixstraat 94, Amsterdam.

Een doos luxe postpapier aan: A. Ruig, Ouderkerkerlaan B 99, Diemen, en N. Colijn, 2de Schinkelstraat 5, Amsterdam.

Een beschuit aan: Alb. Ras, Oranjestraat 39, Zaandam.

Een flesch Ranja C. P. aan: J. A. van der Plas, Celebesstraat 59, Amsterdam, en J. Smit, Elkb. weg 62, Hilversum.

Een pak Five o'clock tea aan: K. Dijkhuizen, Parelweg S. Vlaardingen, C. H. van Bladeren, Oosterparkstraat 127, Amsterdam, H. J. Broekhuizen, Taunius Scholtenstraat 13, Amsterdam, Alex Coppens, Roeterstraat 9, Amsterdam en E. v. d. Burg, Palmgracht 85, Amsterdam.

Voorts zal nog aan tien andere goede oplossers een boekwerk worden toegezonden.

ROOKT

Spartan

ONS KINDERHOEKJE

HET HOBBELPAARD

„Jan, jongen, als ik toch jouw leeftijd had en zooiets vroeg, ik geloof, dat ik mij zou schamen!”

Het was na het diner. Vader zat rustig in zijn fauteuil naast den haard, doch had zijn sigaar neergelegd en was wat overeind gaan zitten om zijn laatsten woorden wat meer ernst te geven.

Jan stond voor hem. Hij staarde strak naar den grond, waar hij de bewegingen volgde van zijn grooten teen, die in den neus van zijn rechte schoenen opspringende bewegingen maakte.

Hij verschoof den voet eenige malen over het tapijt en hij bloosde vurig. Opzien durfde Jan niet.

Vader van Bemmelen scheen wat zenuwachtig. Ofschoon zonder een woord te uiten, bewoog hij zijn mond en zijn blonde sikbaartje wipte op en neer.

Nog eens herhaalde hij droomerig en niet zoo streng meer als eerst, zijn woorden:

„Ja, jongen, als ik jouw leeftijd had, en zooiets vroeg — ik geloof, dat ik me zou schamen.”

Wat de reden van deze vreemdsoortige situatie zijn kon?

Morgen zou Jan van Bemmelen jarig zijn. Hij werd dan acht! Zooals dat gewoonlijk het geval is bij een dergelijke gebeurtenis, had hij zijne verlangens kenbaar moeten maken. En de waren de oorzaak van dit tooneeltje.

Sinds langen tijd reeds had Jan een stillen wensch gekoesterd. En het had hem leed gedaan langzamerhand in te moeten zien, dat deze onuitvoerbaar was.

Jan's wensch was... een paard te bezitten! Een paard, dat je overal heen bracht, wanneer je aan de leidsels trok; dat alles deed voor een paar vriendelijke woorden en wat klontjes. Een paard... Jan's fantasie rende ongebreideld voort in dromen over zijn paard.

Doch, zooals gezegd, Jan had ingezien, dat er van zijn wensch wel niet veel terecht zou komen. Een paard, dat kostte heel duur. Hoeveel geld, daarvan had hij geen idee. Maar toch heel wat meer dan zijn vader voor een verjaarscadeau zou uitgeven.

Weken had Jan er over nagedacht, hoe hij zijn wensch zoo zou kunnen inrichten, dat hij kans had op de vervulling er van.

En wat was het resultaat geweest? Het was belachelijk, maar de waarheid... Jan vroeg... een hobbelpaard. Als je daarop zat en je oogen dicht deed, dan kon je je indenken, dat je op een echt paard zat. De menschen zouden hem dan wel niet nakijken, maar dat was tenslotte ook niet het voornaamste.

En Jan had zijn wensch aan vader kenbaar gemaakt. Vader zag hem zoo vreemd aan, dat Jan het toch ook maar beter vond zijn wensch eenigszins toe te lichten. En hij vertelde alles.

„Nu,” zei vader, toen Jan geëindigd had, dat verklaart tenminste iets. Een paard — dat heb je goed gezien — kan je verjaarscadeau niet zijn. Maar een hobbelpaard... denk nu eens goed na, wat je eigenlijk vraagt... Maar enfin. Ga nu maar naar bed, dan zul je morgen wel zien.”

Jan, blij heen te kunnen gaan, verliet zijn vader.

Het was met gemengde gevoelens van hoop en van vrees, dat Jan van Bemmelen, jarig nu, den volgenden morgen opstond.

Het ontbijt ging gewoon, maar toch eenigszins gedwongen. Moeder, zijn zuster en zijn broers hadden hem geluk gewenscht, doch vader had niets gezegd.

Jan was nauwelijks nog aan zijn ontbijt begonnen, toen de huisgenooten, reeds gereed, opstonden van tafel.

Toen kwam zijn vader op hem toe:

„Jan, wel gefeliciteerd, hoor jongen. Dat je maar een flinke vent moogt worden en je ouders plezier van je mogen beleven.”

Jan beloofde.

„En nu,” vervolgde vader, „hoe vindt je je hobbelpaard?”

Vader nam hem mee naar buiten en daar stond een... splinternieuwe fiets.

Een teleurstelling drong Jan bijna de tranen uit de oogen.

Vader begreep hem en nam hem mee op den weg.

„Kijk Jan,” zei hij toen, „als je nu op je fiets gaat zitten en over den Zomerweg daar rijdt, dan hobbelt je precies als op een paard — en zeker beter dan op een hobbelpaard.”

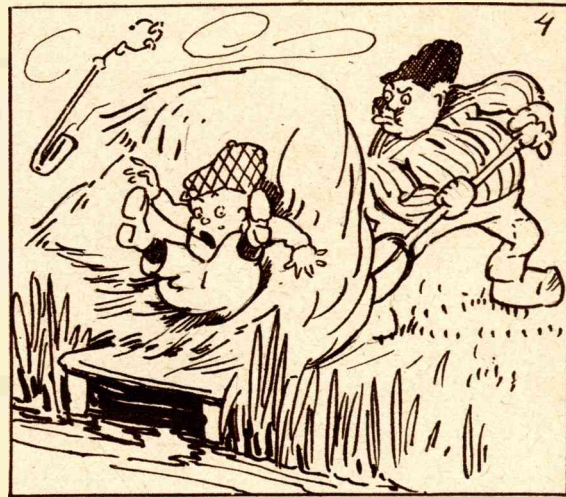
Jan kreeg weer hoop en „hobbelde” weg.

Hij genoot dien dag van zijn stalen paard.

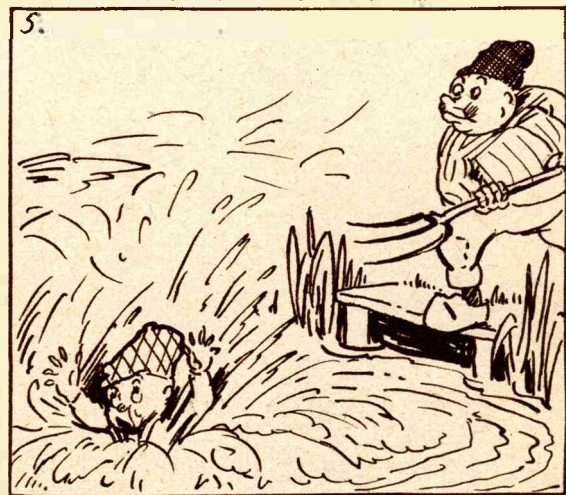
... En het was nog geen week later, dat hij de mooiste en meest effen wegen uitzocht wanneer hij wilde fietsen...

DE GESTRAFTE ROOKER DOOR PIJLTJE

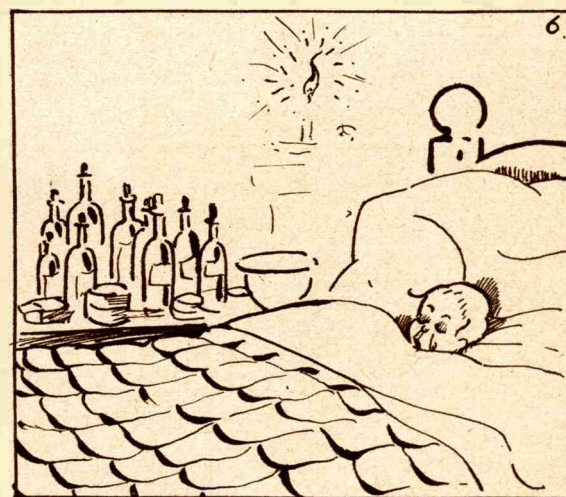
(Slot)

Boer Teun hield van handelen. Zoo hard hij kon, holde hij naar z'n schuurtje om een hooivork te halen. En toen... één, twee, drie! Daar wipte boer Teun, die Hans niet zag, 't rookend bergje met Hans en al de sloot in.

O, o! Wat schrok die Hans, die juist al wat draaierig was geworden door z'n lekkere pijp tabak. Hans wilde roepen, schreeuwen. Maar te laat. Heel z'n zondig kopje ging onder water, met neus en al, diep, diep de mcdder in. Tjé! Wat schrok boer Teun toen hij Hans daar zoo zag spartelen.

Flug haalde boer Teun Hans uit dat natte gedoe en bracht hem naar z'n moeder, die Hans schoon wiesch en gauw onder de wol stopte.

Daar ligt hij nu nog en moet, wie weet hoe lang, ieder half uur allerlei akelige, bittere drankjes en pillen slikken. Arme Hans! Domme Hans!

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

**OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361**

NIEUWSGIERIGHEID.

„Meneer de rechter, kan mijn zaak een week worden uitgesteld? M'n advocaat is ziek.”
„Maar man, je bent op heeterdaad betrapt. Wat zou de advocaat dan tot je verdediging kunnen aanvoeren.”
„Ja, daar ben ik ook nieuwsgierig naar.”

VACANTIE-HERINNERINGEN.

„Hè, ik ben blij, dat ik weer thuis ben. Eerlijk gezegd, je wil er met de vacantie tusschen uit, maar je hebt je toch met allerlei dingen te behelpen, waar of niet? En hoe heb jij 't gehad in de vacantie?”
„Ik? O best, hoor! Het eten op tijd en goed klaargemaakt, de koffie sterk en de thee slap, net zooals ik 't graag heb, m'n bed net zóó opgemaakt, als ik 't gewend ben, frissche, groote kamers en...”
„Maar man, waar heb je zóó iets goeds kunnen vinden?”
„Gemakkelijk. Ik ben thuis gebleven.”

MISLUKT.

Een gevierd acteur werd op straat staande gehouden door een jonge dame, die hem een roos in het knoopsgat stak en toen, met een glimlach, weer verdween.

Dien avond ontving hij een briefje, dat hem aan die kleine romantische episode herinnerde met het verzoek aan de jonge dame, die hem gehuldigd had, twee fauteuils te willen zenden voor de voorstelling.

„Beste juffrouw,” schreef toen de acteur, „ik zou u graag een paar fauteuils uit den schouwburg willen sturen, maar ze zijn vastgespijkerd.”

SLIMME JANTJE.

„Neem jij maar een hand vol noten, Jantje,” zei de vriendelijke kruidenier, terwijl Jantje's moeder haar boodschappen opgaf.
Jantje schudde het hoofd.
„Hou je niet van noten?”
„Jawel meneer.”
„Nou dan!” — En toen Jantje nog aarzelde nam de man zelf een hand vol noten en gaf hem die.
„Waarom wou je zelf geen noten nemen?” informeerde moeder later.
„Nou, zijn hand is toch groter dan de mijne!” verklaarde Jantje.

BIJ DEN FOTOGRAAF.

Kunt u ook een vergroting van mij maken?
El Impartial.

OPGELOST.

„Wil jij met me trouwen, Pleuntje?” vroeg Krelis.
„Tuurlijk,” zei Pleuntje, „met wie dacht je anders, dat ik zou willen trouwen? — Maar weet je, Krelis, wat ik niet kan uitstaan? Dat er gezegd wordt: de vrouw moet den man gehoorzamen. Zie je, dat woord: gehoorzamen, dat ken ik niet zetten.”
„Nou meid,” vond Krelis, „wa komp zoo'n woord er nou op an. Jij doet wat ik zeg en verders heb je je nergens druk om te maken.”

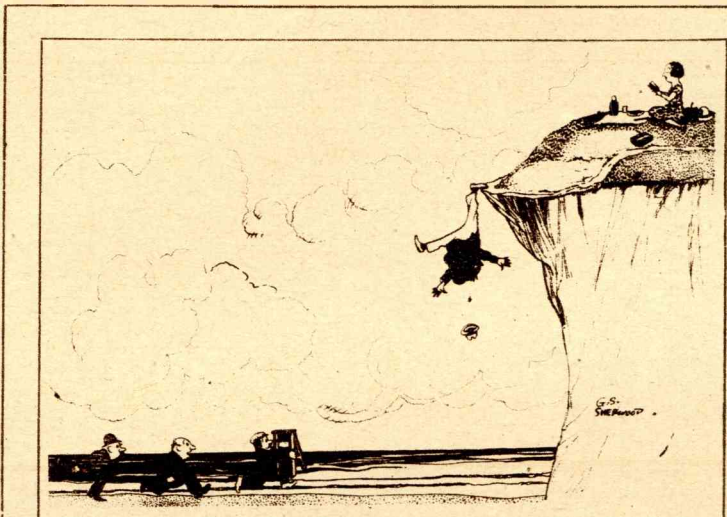
RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

DE SLIMME EVA.

„O Suze, ik weet een fijn spelletje,” zegt Henk, als hij z'n zusje met een grooten appel ziet. „We spelen Adam en Eva, ja?”
Suusje knikt toestemmend.
„Maar eerst eet ik m'n appel op!” stelt ze echter als voorwaarde.

Vrouw, verdiept in haar boek: „Ga nou niet weg mannie, de lunch is onmiddellijk klaar.”
(The Passing Show.)

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
Vraagt inlichtingen.

EENVOUDIG.

„Als een man en een vrouw van hetzelfde houden, worden ze vast een gelukkig paar.”
„Trouw jij dan met Marie — zij houdt van jou en jij houdt ook van je zelf.”

VERKEERD BEGREPEN.

De tuinman zag er zoo vuil en slordig uit, dat de vrouw des huizes meende hem even onder handen te moeten nemen.
„Zou je je voor van middag niet 'n beetje kunnen opknappen, Willem? Ik krijg een paar dames op visite.”
Nou mevrouw — uwes is heel vrindelijk — maar ik heb al 'n meissie.”

BEDENKELIJK.

Een landlooper, die terecht stond wegens het stelen van een horloge, werd, wegens gebrek aan bewijs, vrij gesproken.
Hij scheen nog niet geheel tevreden en informeerde ten slotte wantrouwig:
„Dat beteekent toch niet, dat ik 't weer moet terug geven?”

ERGER.

„Ik heb m'n vrouw pas drie maanden vóór ons trouwen leeren kennen.”
„Zoo? — Ik de mijne pas een week ná ons trouwen.”

NIET TE VEEL VERLANGEN.

„Dat piepkuiken was enkel vel en beenen,” mopperde de gast.
„Had meneer er de veeren ook nog bij willen hebben?” informeerde de kelner.

SOMS WEI.

„Kan een van jullie me ook zeggen, kinderen, wat het gevaarlijkste deel van een auto is?” vroeg de juffrouw op school.
En een klein meisje stak dadelijk den vinger op.
„Ja juffrouw, de chauffeur.”

OP DE HOOGTE.

„Ik ben niet altijd blind geweest, mevrouw,” klaagde de bedelaar.
„Neen, gisteren zag ik toevallig, dat je doofstom was,” wist mevrouw.

VISSCHERSLATIJN.

„En toen ving ik een snoek zoo groot, nee, zóó groot als ik nog nooit van m'n leyen een visch gezien heb!”
„Ja, dát geloof ik.”

DE WONDEREN DER WETENSCHAP.

De lieve jonge dame bewonderde den prachtige sterrenhemel.
„En wat ik van de astronomie nou het wonderlijkste vind: hoe is 't mogelijk, dat de geleerden de namen van al die sterren hebben kunnen uitvinden!”

WRAAK.

Hij: „Ik heb Klaassen gevraagd om hier Woensdag te komen eten.”
Zij: „Wát zeg je? En ik dacht, dat je hem niet kon uitstaan! En dan Woensdag — je weet toch, dat Jans dan uit is — dan moet ik zelf koken!”
Hij: „Weet ik. Daarom heb ik hem voor Woensdag uitgenoodigd.”

VRIENDELIJKE OPMERKING.

De jonge acteur had voor 't eerst voor de film gespeeld en zich zelf in de bioscoop gezien.
„Het gaf me een heel eigenaardige gewaarwording, me zelf te zien spelen,” zei hij.
„Ja, nou zeg je eens watde mensen in den schouwburg altijd van je te verduren hebben,” merkte zijn vriend op.

Meneer Voorzichtig: „Als ik je vroeg om m'n vrouw te worden, Nelly, zou je dan „ja” zeggen?”
Juffrouw Voorzichtiger: „Zou je me dan vragen, als ik zei, dat ik „ja” zou zeggen, als je me vroeg?”

KRITIEK.

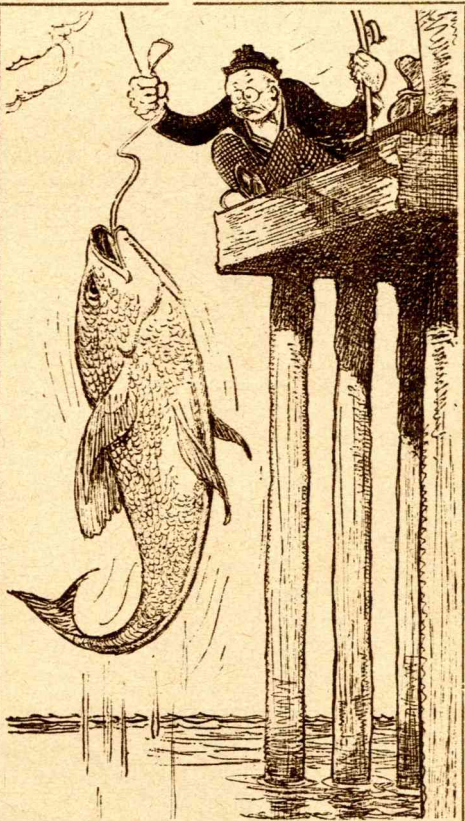
„Zoo, is dat nou 'n cubistisch schilderij?” vroeg de man van buiten op de schilderijtentoonstelling. „Jongen, jongen wat moet dat Cuba toch 'n verschrikkelijk land wezen!”

ANDERE VRIENDINNEN.

„Zeg zus, ik heb gisteren je oude vlam gezien.”
„Ja? Heb je hem verteld, dat ik getrouwd was?”
„Ja.”
„En scheen hij 't zich aan te trekken?”
„Ja, hij zei, dat 't hem speet. — Aardig van hem, hè, hij kent je man toch niet eens persoonlijk.”

JALOEZIE?

„Zag je wel, hoe de menschen zaten te huilen bij die sterfscène van me?” blufte de eerste acteur.
De tweede knikte begrijpend.
„Ja, ze wisten natuurlijk, dat je niet werkelijk dood was.”

„Ja broer, ik zal je weer in 't water moeten gooien, want niemand zal 't ooit willen gelooven!”
(Judge.)